Omraam Mikhaël Aïvanhov

ARMONIE ŞI SĂNĂTATE

Cap. 1 - Viaţa este primordială

I.

La început există viaţa. Observaţi creaturile: la început ele posedă viaţă, şi mai târziu ajung mai mult sau mai puţin să simtă, să gândească, să acţioneze cu eficienţă.

Viaţa... acest cuvânt rezumă toate bogăţiile universului care sunt aici, nediferenţiate, neorganizate, aşteptând ca o ordine să vină să le aşeze şi să le pună la treabă. Astfel, în cuvântul „viaţă” sunt incluse toate prefacerile viitoare. Toate organele care trebuie să apară într-o zi dintr-o celulă sunt deja conţinute în ea ca putere, ca într-o sămânţă ce trebuie plantată, udată, îngrijită pentru ca să rodească. Deci, după un timp, ca şi în cazul grăuntelui, din această magmă, din acest haos, din această realitate nedefinită care este viaţa, totul începe să iasă şi să ia o formă.

Astfel au apărut organele pe care le posedăm acum, şi vor apărea multe altele în viitor...

Dat fiind faptul că trupul fizic este constituit după imaginea corpului astral, corpul astral după imaginea corpului mental şi tot aşa până la planul divin, aşa cum noi posedăm cinci simţuri în planul fizic, tot aşa deţinem şi cinci simţuri în planul astral şi în cel mental: pipăitul, gustul, mirosul, auzul şi vederea... Aceste organe nu sunt încă dezvoltate în celelalte planuri, dar ele există şi aşteaptă să se manifeste. Atunci când ele vor fi formate, noi vom avea posibilităţi extraordinare

de a vedea, de a simţi, de a auzi, de a gusta, de a acţiona, de a ne deplasa. Viaţa, fiinţa vie, celula însufleţită, microorganismul conţin toate posibilităţile de dezvoltare, dar este nevoie încă de mii de ani pentru ca ele să ajungă să se exprime din plin. Acesta este misterul, splendoarea vieţii.

Observaţi-i pe oameni: ei lucrează, se distrează, aleargă la stânga şi la dreapta şi iar la stânga, se lasă angrenaţi în tot felul de preocupări, şi în acest timp viaţa lor se reduce, este în pericol, pentru că ei nu sunt preocupaţi de ea. Ei se gândesc că, din moment ce sunt în viaţă, se pot folosi de aceasta pentru a obţine tot ceea ce îşi doresc: bogăţie, plăceri, cunoaştere, glorie... Atunci ei o vlăguiesc, o vlăguiesc... şi când nu le mai rămâne nimic, sunt obligaţi să îşi oprească toate activităţile. Nu are nici un sens să acţionaţi astfel, pentru că pierzându-vă viaţa, pierdeţi totul. Viaţa este cea mai importantă şi trebuie deci să o protejaţi, să o purificaţi, să o sfinţiţi, să eliminaţi tot ceea ce o otrăveşte sau blochează, pentru că datorită ei obţinem apoi sănătatea, forţa, frumuseţea, puterea, inteligenţa.

În conferinţa despre cele cinci fecioare înţelepte şi cele cinci fecioare nebune, eu v-am explicat că uleiul despre care vorbea Iisus reprezintă simbolul vieţii. Atunci când omul nu mai are nici o picătură de viaţă, lampa sa se stinge şi el moare. Uleiul îşi are corespondenţă în toate domeniile: pentru plante, el este apa; pentru toate creaturile terestre, el este aerul, iar pentru fiinţa umană este îndeosebi sângele; pentru afaceri, este aurul sau banul; pentru o maşină, este benzina etc...

Viaţa este materia primordială, rezervorul din care ţâşnesc zilnic noi creaţii ce vor avea nesfârşite ramificaţii. Plecând de la această viaţă nediferenţiată şi

inexpresivă ce există ca o posibilitate oarecare, spiritul creează fără încetare noi elemente, noi forme...

Oamenii se ocupă însă de orice în afară de viaţă: dacă ei s-ar fi gândit mai întâi la viaţă, cum să o păstreze, cum să o protejeze, cum să o con-serve în cea mai mare puritate, ei ar fi avut din ce în ce mai mult posibilităţi să obţină ceea ce îşi doresc, pentru că această viaţă iluminată, strălucitoare, intensă, le poate oferi totul. Cum ei nu posedă această filosofie, îşi risipesc viaţa, se gândesc că, din moment ce sunt vii, totul le este permis. Fiecare îşi spune: „Din moment ce sunt în viaţă, trebuie să fac ceva..”. Dar câţi reuşesc să realizeze ceea ce îşi doresc? Foarte puţini, majoritatea au răvăşit totul. De acum înainte trebuie, să aveţi o altă filosofie, să ştiţi că modul în care gândiţi acţionează deja asupra vieţii voastre, asupra rezervelor sale, asupra chintesenţei fiinţei voastre şi că, dacă gândiţi prost, stricaţi totul.

Să luăm un exemplu: un băiat care are un tată foarte bogat, îşi face studiile, lucrează, iar tatăl său îl întreţine. Dar iată că fiul începe să facă prostii, risipeşte în tot felul de plăceri banii pe care îi primeşte de la tatăl său; atunci, tatăl îi taie fondurile, nu îi mai dă nimic... Care este vina fiului? El a comis cea mai mare greşeală ce constă în a-şi compromite propria viaţă, adică condiţiile, energiile şi curenţii ce sunt simbolizaţi în acest caz de bani. Dacă noi procedăm la fel folosind şi abuzând de existenţa noastră după cum ne place, permiţându-ne să încălcăm toate legile, ne epuizăm rezervele şi ajungem în mizerie, poate nu în mizeria materială, fizică, dar în cea interioară. Viaţa este singura bogăţie care există, şi oricare ar fi numele pe care i-l (A se vedea „Parabola celor cinci fecioare înţelepte şi a celor cinci fecioare nebune” în Vol. 217

Colecţia Izvor: „Un nou înţeles al Evangheliilor”) dăm: bogăţie, subvenţii, petrol, energie, chintesenţă, înseamnă la fel, pentru că acest cuvânt „viaţă” poate fi înlocuit de oricare dintre aceşti termeni.

Oamenii îşi petrec însă viaţa risipindu-şi timpul, alergând după achiziţii ce nu sunt la fel de importante ca însăşi viaţa. Ei lucrează ani în şir pentru a-şi satisface ambiţiile şi se regăsesc într-o zi atât de doborâţi, de blazaţi, încât punând în balanţă ceea ce au obţinut şi au pierdut, îşi dau seama că au pierdut tot pentru a câştiga foarte puţin. Dar aşa sunt plămădiţi oamenii: ei sunt gata să piardă totul, fiindcă nu au fost niciodată instruiţi că este mai important să fie sănătoşi şi bucuroşi - chiar dacă nu au nimic altceva - decât să câştige nişte bogăţii de care nu pot profita fiindcă s-au extenuat urmărindu-le. Un proverb spune: „Un câine viu face mai mult decât un leu mort.” Dar mulţi preferă să rămână nişte lei morţi...

Ceea ce lipseşte însă este adevărata filosofie. încă din copilărie, oamenii ar trebui sfătuiţi să nu-şi risipească viaţa pentru a o putea consacra unui scop sublim; fiindcă atunci viaţa se îmbogăţeşte, creşte în forţă şi în intensitate, asemenea unui capital ce este fructificat. Aţi plasat un capital într-o bancă din înalt, şi în loc să fie irosit, împrăştiat, el se măreşte, şi fiindcă sunteţi mai bogaţi, aveţi posibilităţi mai bune de a vă instrui, de a lucra. În timp ce, dedându-vă plăcerilor, emoţiilor, pasiunilor, vă irosiţi viaţa, fiindcă tot ceea ce obţineţi trebuie să plătiţi, şi plătiţi cu viaţa voastră. Nimic nu se obţine niciodată fără vreun sacrificiu. În Franţa spuneţi că nu puteţi face o omletă fără să spargeţi nişte ouă. Dar eu afirm exact contrariul. Eu cunosc secretul: plasaţi-vă capitalul într-o bancă din înalt, şi cu cât lucraţi mai mult, cu atât deveniţi mai

zdraveni şi puternici. Da, în loc să slăbiţi, vă întăriţi fiindcă elemente noi năvălesc puternic în voi pentru a le înlocui pe cele pierdute. Dar pentru aceasta trebuie să vă plasaţi „banii”, „capitalul” vostru într-o bancă celestă...

Iată de ce este atât de important să ştiţi în ce scop lucraţi şi pentru cine, fiindcă în funcţie de caz energiile voastre iau o anumită direcţie. Vorbind simbolic, dacă acela pentru care lucraţi este tatăl vostru, nu numai că nu pierdeţi nimic, dar câştigaţi. Deci, lucrul cel mai important este să ştiţi la ce vă consacraţi forţele, în ce direcţie lucraţi fiindcă viitorul vostru depinde de aceasta: sărăciţi sau vă îmbogăţiţi.

Cei mai mulţi oameni lucrează fără ştirea lor pentru un duşman ascuns în ei înşişi care îi pradă, îi sărăceşte. Un adevărat spiritualist este mai inteligent, el lucrează şi îşi cheltuieşte toate energiile pentru cineva care se găseşte în el însuşi, şi el este acela care câştigă. Iată inteligenţa: să şti să te îmbogăţeşti şi nu să sărăceşti. Şi nu este ceva personal, ceva egoist, dimpotrivă.

Vă hotărâţi de pildă să nu lucraţi pentru voi, ci pentru colectivitate... Şi cum sunteţi legaţi de această colectivitate, sunteţi o parte a acesteia, atunci când colectivitatea se ameliorează, se înfrumuseţează, aceasta se resimte la fiecare individ al colectivităţii, deci şi asupra voastră. Câştigaţi fiindcă v-aţi plasat capitalul într-o bancă ce se numeşte familia, colectivitatea, omenirea, fraternitatea universală, din care sunteţi o parte. În timp ce, atunci când lucraţi pentru voi înşivă, adică pentru micul vostru eu mediocru, energiile voastre se pierd şi nu obţineţi nimic bun. Spuneţi: „Ba da, ba da, fiindcă am lucrat pentru mine”. Nu, fiindcă eul vostru personal, separat,

egoist, este o prăpastie, şi lucrând pentru el aţi aruncat totul în această prăpastie. Nu astfel trebuie să lucraţi. Individualiştii, egoiştii nu văd tot ceea ce ar putea obţine lucrând pentru colectivitate; ei spun: „Eu nu sunt prost, lucrez pentru mine, mă descurc..”. şi astfel îşi pierd tot capitalul.

Atunci când spun: colectivitatea, eu nu doresc să vorbesc numai despre omenire, ci şi despre univers, despre toate creaturile din univers, despre Dumnezeu însuşi. Această colectivitate, această imensitate pentru care lucraţi este ca o bancă şi tot ceea ce faceţi pentru ea se va întoarce într-o bună amplificat asupra voastră. Asemenea acestei bănci, universul face mereu afaceri formidabile şi se îmbogăţeşte fără încetare cu noi constelaţii, cu noi nebuloase, cu noi galaxii, iar toate aceste bogăţii se vor îndrepta spre voi.

Aceia care nu lucrează decât pentru ei înşişi în loc să lucreze pentru imensitate, sărăcesc; nimeni nu se mai gândeşte la ei, nimeni nu îi iubeşte, nici chiar familia lor, fiindcă devin prea egoişti. Ei nu s-au gândit niciodată la alţii, de ce s-ar gândi cineva la ei? Şi astfel ei devin trişti, amărâţi, necăjiţi. Dar nu se gândesc niciodată că poate filosofía lor era greşită... Ah, nu, ei aveau dreptate şi ceilalţi au fost nedrepţi şi răi. Ei meritau desigur să fie iubiţi, ajutaţi... Să merite, să merite... dar ce au făcut bine pentru a merita ceva? în timp ce, aceia care sunt plini de iubire, de bunătate, de abnegaţie, chiar dacă la început sunt consideraţi nişte naivi şi proşti, cu cât timpul se va scurge, cu atât mai mult se va vedea că sunt nişte fiinţe excepţionale, şi într-o bună zi întreaga lume va veni să îi recompenseze, să îi răsfeţe, să îi iubească. Ei au lucrat pentru întreg universul şi într-o bună zi îşi vor primi recompensa... Dar nu imediat, desigur.

Atunci când plasaţi bani într-o bancă, nu primiţi a doua zi dobânda, trebuie să aşteptaţi, şi cu cât aşteptaţi mai mult, cu atât aceasta este mai mare. Exact aceeaşi lege funcţionează şi în domeniul spiritual. Lucraţi cu multă iubire, cu multă răbdare, cu multă încredere şi nu aveţi la început nici un rezultat... Să nu vă descurajaţi; dacă vă descurajaţi, înseamnă că nu aţi descifrat bine legile care vă guvernează viaţa zilnică. Da, trebuie să cunoaşteţi legile băncii şi ale administraţiei! Dacă le cunoaşteţi, înţelegeţi că trebuie să aşteptaţi. Apoi bogăţiile vor apărea din toate părţile şi va fi imposibil chiar să vă salvaţi!... întreg universul va ploua peste voi cu bogăţii extraordinare fiindcă voi sunteţi aceia care le-aţi produs. Aceasta este dreptatea!

înţelegeţi cât de prostească este filosofía egoistă. Ne încredem în aparenţe, dar aparenţele sunt mincinoase, v-am spus-o de atâtea ori! Pentru a descoperi adevărul, trebuie să căutăm dincolo de aparenţe; ceea ce este considerat drept profitabil şi folositor în prezent, este în realitate adesea dăunător în viitor.

Nu vă risipiţi deci viaţa pentru nimic în lume, fiindcă nimic ca valoare nu se poate compara cu viaţa. Există desigur cazuri deosebite în care unii oameni şi-au dat viaţa pentru a-i salva pe alţii, pentru a apăra anumite idei. Profeţii, Iniţiaţii care şi-au dat viaţa pentru o idee, pentru slava Domnului, nu au pierdut nimic în realitate, fiindcă Cerul le-a dat imediat o viaţă nouă, mai bogată şi mai frumoasă, fiindcă şi-au sacrificat viaţa pentru bine. Eu nu spun că trebuie neapărat să ne salvăm viaţa; nu, există cazuri excepţionale... Dar în general, discipolul trebuie să-şi păstreze, să-şi purifice şi să-şi intensifice propria viaţă,

fiindcă ea este izvorul, rezervorul, punctul de plecare al tuturor celorlalte evoluţii: intelectuală, afectivă, estetică etc...

Atunci când spun că oamenii nu se preocupă de viaţă, că nu lucrează ca să o păstreze, îmi puteţi reproşa că nu este adevărat, că toţi lucrează pentru a-şi prelungi viaţa. Da, să şi-o prelungească, dar nu să o spiritualizeze, să o purifice, să o ilumineze, să o sfinţească, să o divinizeze. Prelungirea vieţii este destinată plăcerilor, afacerilor necurate, crimelor. Vă închipuiţi oare că medicii se gândesc să prelungească viaţa oamenilor pentru ca aceasta să fie consacrată luminii sau binelui întregii lumi... deloc! Am dreptate deci atunci când afirm că nu ne ocupăm de viaţă, adică nu suntem în stare să obţinem bucuria, frumuseţea, puterea, bogăţia, gloria, cunoaşterea, fără a ne risipi viaţa. Orice am face, ajungem mereu să ne risipim viaţa.

Hotărându-vă să lucraţi numai pentru înfrumuseţarea vieţii voastre, intensificând-o, purificând-o, sfinţind-o, vă lărgiţi toate capacităţile. Fiindcă această viaţă care este pură, armonioasă, va atinge alte regiuni unde acţionează asupra altor entităţi care vin apoi să vă ajute, să vă inspire. Indirect, viaţa este aceea care se ocupă să vă aducă tot restul, dar numai dacă este pură şi armonioasă.

în ziua în care veţi înţelege că esenţialul constă în modalitatea de a trăi, veţi primi tot ceea ce doriţi fără chiar a cere. De aceea doresc să vă spun exact contrariul cuvintelor lui Iisus: „Să nu cereţi şi vi se va da!... Să nu bateţi şi vi se va deschide!..”. Da, dar când? Atunci când veţi trăi o viaţă divină. Şi va fi scris într-o zi în noua Evanghelie, fiindcă Iisus o gândea deopotrivă, dar nu a putut să o spună: în epoca când

vorbea, oamenii nu ar fi putut înţelege. Dacă ar reveni, el ar spune: „Trăiţi o viaţă divină şi nu cereţi nimic. Veţi avea totul!” De ce ? Fiindcă trăind această viaţă divină, daţi. Şi atunci primiţi. Chiar dacă nu v-aţi exprimat nici o dorinţă, aceasta nu are nici o importanţă, Cerul vă copleşeşte cu binefacerile sale.

II.

În ziua în care veţi învăţa cum să emanaţi viaţa pentru ca ea să vă facă revelaţii şi să vă deschidă toate porţile, veţi şti în sfârşit ceea ce ea este cu adevărat. De aceea, de acum înainte, lucraţi să intensificaţi şi să fructificaţi această viaţă, ce poate produce fenomene din cea mai înaltă magie asupra inimilor, a sufletelor, a inteligenţelor, a entităţilor şi forţelor naturii, şi chiar asupra obiectelor lumii fizice. Da, se apropie clipa în care toţi trebuie să înţeleagă cât de deplorabil este să risipească o veşnicie de splendoare pentru o existenţă mediocră pe care să şi-o petreacă mâncând, bând, dormind şi alergând aiurea pentru a-şi satisface poftele nemăsurate; oare este cu adevărat inteligent acest lucru?

Dacă Iniţiaţii au reuşit să obţină echilibrul, pacea şi toate binecuvântările, este pentru că ei s-au ocupat de viaţă, înţelegând că cea mai puternică magie care există se găseşte numai în viaţă şi nu în altă parte. Da, viaţa, a putea insufla viaţa, nu există magie mai mare: a însufleţi fiinţele, a le stimula, a le exalta, a le învia. Acela care nu a înţeles acest adevăr este gata să distrugă rădăcinile existenţei sale. El nu va şti niciodată ce este adevărata viaţă!

De ce vă hrăniţi de trei ori pe zi, poate chiar de patru ori? Mâncaţi, beţi, apoi lucraţi, citiţi etc... Dar de ce mai întâi mâncaţi? Oare vă instruiţi, lucraţi atunci

când mâncaţi? Nu, introduceţi viaţa în voi şi atunci când ea începe să pătrundă, merge peste tot şi stropeşte celulele braţelor, picioarelor, urechilor, gurii, creierului etc... care primesc energii. Picioarele pot atunci să alerge şi câştigaţi locul întâi la o întrecere. Braţele pot lovi, sunteţi un boxeur sau altceva şi iată încă un premiu! Apoi vorbiţi, iar limba voastră care este ca o mitralieră, vă mai aduce încă un succes... Şi tot aşa şi în cazul urechilor, al creierului. Dar dacă nu v-aţi hrănit, nu puteţi nici alerga, nici lovi, nici vorbi. Vedeţi dar că, atunci când aţi introdus-o în voi, viaţa se însărcinează să vă viziteze celulele, să le întărească, să le stimuleze, şi toate capacităţile voastre se trezesc. La bază se află deci viaţa ce însufleţeşte, alimentează întregul organism.

În acelaşi mod viaţa ne poate pune în contact cu lumea divină. Am tras această concluzie despre ceea ce se petrece în existenţa cotidiană. Eu nu inventez nimic, voi sunteţi aceia care nu ştiţi să observaţi. Ochii voştri pot vedea şi urechile voastre pot auzi pentru că aţi mâncat. Dacă nu mâncaţi câteva zile, nu veţi vedea şi nici nu veţi mai auzi la fel de bine. Atunci când viaţa lipseşte, totul merge prost... Dar în ziua în care veţi reuşi să vă faceţi viaţa luminoasă, pură, spirituală, ea va deschide în voi alte urechi şi alţi ochi: atunci veţi începe să auziţi şi să vedeţi în planul invizibil, veţi vedea legi, adevăruri, corespondenţe... Adevăraţii Iniţiaţi nu studiază din cărţi, ei descoperă în lumea invizibilă realităţi încă necunoscute filosofilor şi savanţilor. Ei le sesizează pentru că posedă această viaţă superioară ce însufleţeşte corpurile lor subtile. Ea este aceea care îşi asumă sarcina să le facă revelaţii. Problema este numai să dobândeşti această viaţă.

Mulţi spun: „Dar eu trăiesc, trăiesc... mănânc, beau, fac afaceri”. Nu, ei nu trăiesc, se mulţumesc să vegeteze, ei încă nu ştiu ce înseamnă să trăieşti. Fiindcă viaţa posedă grade, miliarde de grade. De aceea Iisus spunea că a venit pentru ca discipolii săi să aibă viaţa din plin. Despre ce viaţă vorbea? Discipolii lui erau vii!... Ce viaţă dorea pentru ei? în realitate, el vorbea despre o altă viaţă, despre un nivel de viaţă atât de subtil, de spiritual, de luminos, de divin ce permite să vadă, să audă, să simtă, să guste, să atingă ceea ce nu poate fi atins printr-o viaţă pur fizică, animalică. Iată cum înţelegea Iisus viaţa şi se ruga ca Cerul să le dăruiască discipolilor această viaţă spirituală, singura care permite să înţelegi şi să respiri în regiunile celeste.

Cunoaşteţi şi cântecul Maestrului Peter Deunov: „Sine moi, pazi jivota: Fiul meu, păstrează viaţa, scânteie ascunsă în tine..”. Aceasta dovedeşte că Maestrul Peter Deunov înţelegea în acelaşi fel importanţa vieţii. Da, acum sunt necesari instructori, pedagogi care vor clarifica această problemă esenţială: viaţa.

Plantaţi o sămânţă şi ea devine într-o bună zi un arbore cu rădăcini, trunchi, ramuri, frunze, flori, fructe. Cum a putut sămânţa produce o asemenea bogăţie? Viaţa are toate posibilităţile, trebuie numai să îi imprimi direcţia, trebuie să o orientezi aşa cum orientezi apa. Dacă nu orientezi apa, pentru ca ea să treacă exact pe acolo pe unde cresc legumele şi fructele, ea nu le va putea uda, şi ele se vor usca. Grădinarul, care ştie acest lucru, sapă şanţuri şi lasă apa să treacă pe drumul trasat pentru a alimenta toate plantele. De ce nu v-aţi oprit la acest lucru? Veţi înţelege că, înainte de toate, trebuie să lucraţi asupra

vieţii, adică să găsiţi apa şi apoi să o canalizaţi. Iar pentru fiinţa umană, a o canaliza, înseamnă a o îndrepta spre înălţimi, aşa cum se procedează în cazul clădirilor care au douăzeci, cincizeci, o sută de etaje.

Deoarece fiinţa umană este comparabilă cu un zgârie-nori, dar ea nu are o sută cincizeci de etaje, nu, ea posedă mii de etaje în sinea sa şi ai căror locuitori trebuie alimentaţi până la ultimul etaj, adică până la creier. Dar ce fac aceştia? Ei lasă să curgă această apă numai în jos, acolo unde se află instinctele, pasiunile, dorinţele cele mai joase şi nu le mai rămâne deloc pentru a alimenta celulele spirituale. Atunci locuitorii dorm, sunt amorţiţi, paralizaţi, şi nu pot produce nimic. Da, în creier trăiesc entităţi al căror rol este de a face cercetări, de a observa, de a trimite mesaje sau de a le capta, dar ele sunt anemiate - lipsa apei! - ele nu le pot face treburile, nici îndeplini funcţiile lor.

Dacă omul nu evoluează, este pentru că nu îşi orientează viaţa spre regiunile sublime. Viaţa este ceea ce înfloreşte, ce aduce rod. Când plantaţi o sămânţă, după un timp veţi vedea că viaţa începe să se manifeste. Limbajul ei se află aici: apariţia micilor rădăcini, a frunzuliţelor... Aceasta este viaţa: o înfrumuseţare, o îmbogăţire, o năpădire! Şi pentru voi este la fel: dacă începeţi să vă ocupaţi de viaţa voastră, dacă o plantaţi, o udaţi şi o orientaţi spre înalt, ea va înflori şi înflorind, ea va trezi celule, capacităţi a căror existenţă nici nu o bănuiţi. Vedeţi cum nutriţia explică totul. Hrănindu-vă, introduceţi în voi viaţa iar această viaţă, dacă ştiţi să o dirijaţi, îşi asumă sarcina să se infiltreze peste tot şi să vă aducă bucurii şi stări de conştiinţă de o bogăţie şi o splendoare de nedescris. Chiar şi poeţii şi muzicienii nu sunt capabili

să exprime toate formele, culorile, expresiile şi melodiile prin care viaţa se poate manifesta.

Dar de ce acum nimeni, nici chiar printre biologi, nu ştie ce este viaţa? Ei ştiu multe lucruri, ei se pot pronunţa despre o mulţime de combinaţii chimice, dar când este vorba despre viaţă, se mulţumesc să spună: „Este cel mai mare mister”. Este cel mai mare mister pentru că ei nu au înţeles niciodată că trebuie să mergi mult mai sus pentru a descoperi ce reprezintă ea. În înalt putem cunoaşte viaţa, nu jos; jos se află instinctul vital, viaţa animalică, vegetativă, minerală... Dar când vor urca spre regiunile sublime de unde vine viaţa, când vor avea percepţii mai spirituale, mult mai subtile, oamenii vor descoperi ce reprezintă cu adevărat viaţa.

Viaţa este Dumnezeu însuşi. În afara Domnului nu există viaţă. El este cel care a creat şi a distribuit viaţa şi dacă oamenii nu o pot cunoaşte, este pentru că în conştiinţa lor ei rămân separaţi de Dumnezeu. Viaţa îşi are izvorul în Dumnezeu şi numai aceia care se apropie de Divinitate o pot cunoaşte. Numai Dumnezeu creează viaţa şi ne poate învăţa misterul vieţii.

Cel puţin, pentru întâia oară astăzi, înţelegeţi-mă şi spuneţi: „Ne vom orienta acum viaţa într-o altă direcţie, o vom armoniza, valorifica, consacra, sfinţi”. Şi totul va începe să se amelioreze: sănătatea voastră, senzaţia pe care o aveţi despre voi înşivă, iar tot ceea ce va veni după aceea spre voi va fi de o altă natură. Dar dacă vă încăpăţânaţi să vă păstraţi vechile concepţii, cu atât mai rău pentru voi, veţi mai vieţui încă câţiva ani, iar când veţi ajunge pe lumea cealaltă, vi se va arăta cât de săracă v-a fost existenţa, cât de lamentabilă. Chiar dacă aţi citit biblioteci întregi, chiar dacă aţi studiat în cinci sau şase universităţi, vi se va

spune că aţi trăit ca nişte animale şi vă veţi întârzia enorm evoluţia.

Eu v-am menţionat deja, esenţialul constă în scopul spre care vă îndreptaţi, spre idealul pentru care lucraţi. Totul se află aici. Să nu mai credeţi că trebuie să trăiţi şi să gândiţi într-un anumit fel pentru a fi apreciaţi de alţii, fiindcă aceasta nu înseamnă adevărata viaţă, ci numai aparenţa ei. Străduiţi-vă să trăiţi viaţa divină, ca toţi aceia care nu s-au temut niciodată, care au avut îndrăzneala şi răbdarea de a continua să meargă în ciuda obstacolelor şi a adversităţilor, şi veţi obţine într-o bună zi forţa, puterea şi lumina.

Desigur, aparenţa vă va oferi mereu câte mărunţişuri de câştigat, dar alături există atâtea tragedii! Aceia care se mulţumesc cu câteva „ronţăieli" nu-şi dau seama că în acest timp ei înşişi sunt ronţăiţi... şi încă cum! în vreme ce, aceia care nu s-au oprit asupra aparenţelor şi au ales adevărata realitate, vă vor putea spune în ce bogăţii şi splendori trăiesc. Aveţi deci încredere în ei, urmaţi-i, nu rămâneţi pe căi bătătorite; evident, este mai sigur, fiindcă întreaga lume a trecut pe acolo, în timp ce drumurile mici ce conduc spre înălţimi sunt poate mai riscante, dar acesta nu este un motiv.

Viaţa este apa care întreţine, care însufleţeşte, iar dacă o orientaţi spre înălţimi pentru a hrăni în sinea voastră toate aceste fiinţe până acum lipsite de vlagă şi somnolente, ele se vor trezi, îşi vor relua lucrările şi, datorită instrumentelor pe care le posedă, vă vor informa despre univers, despre viaţa voastră interioară... Vreţi să vă dau câteva exemple despre felul cum unii îşi irosesc viaţa? Priviţi domeniul iubirii. Atâţia oameni îşi irosesc viaţa în vânt în loc să o trimită

să îi hrănească pe locuitorii creierului lor! Ei se îndobitocesc, se întunecă fiindcă şi-au orientat viaţa spre adâncuri. În timp ce alţii, care încearcă să sublimeze şi să transforme această energie, pe care au consacrat-o, au devenit genii, instructori, binefăcători ai omenirii.

Dacă m-aţi înţeles bine astăzi, vă puteţi reconstrui viitorul. Decideţi-vă în sfârşit să însufleţiţi aceste fiinţe care vă locuiesc, astfel ca acestea să-şi poată îndeplini lucrarea. Până acum nu aţi ştiut să interpretaţi fenomenele ce se produc zilnic sub ochii voştri, nu aţi înţeles că aceleaşi fenomene se produc şi în domeniul spiritual. Şi mai ales nu aţi înţeles că viaţa este adevărata magie, ea vă va aduce stima, respectul şi iubirea oamenilor şi a întregului univers. Dacă vreţi să faceţi magie, o puteţi face, dar fără să pronunţaţi formule, fără să trasaţi cercuri, să afumaţi atmosfera şi să faceţi ceremonii: concentraţi- vă numai ca să vă amelioraţi viaţa, să o îmbogăţiţi, să o înfloriţi, plină de iubire, de abnegaţie, de puritate, şi distribuiţi-o, proiectaţi-o peste tot în univers.

Acceptaţi, de acum înainte, ceea ce eu vă spun şi nu vă mai irosiţi viaţa. Veţi replica: „Oare nu trebuie să muncim să câştigăm bani, să ne cumpărăm o casă, o maşină, să ne căsătorim, să avem copii?” Eu nu am afirmat niciodată contrariul. Eu am spus numai că, aşa cum oamenii procedează, ei fac excese şi se distrug. Este foarte bine dacă lucraţi să vă asiguraţi existenţa şi să aveţi posibilitatea să gândiţi, să meditaţi, să iubiţi. Dar ce de să doriţi să înghiţiţi totul? Vă doriţi un lucru, apoi un altul, şi încă un altul... şi vă irosiţi viaţa pentru a le obţine. Nu, trebuie să lucraţi cu chibzuinţă, consacrând această lucrare unei idei divine. Toţi aceia care doresc să devină şefi, preşedinţi, campioni, într-un

domeniu sau altul, sunt obligaţi să depăşească anumite limite, şi atunci îşi pierd desigur sănătatea şi echilibrul, sfârşind adesea în clinici sau ospicii psihiatrice. Iată oamenii pe care întreaga lume îi iau drept modele!

Iar pentru tineret, acestea sunt vedetele cinematografului sau ale muzicii, nişte şefi musulmani, sau nişte drogaţi, sau nişte anarhişti luaţi drept modele, urmându-i fără reţinere pentru a-i imita. Presa, cinematograful, teatrul, publicitatea, totul contribuie să îi orienteze pe o cale dăunătoare. S-ar spune că au jurat cu toţii pieirea omenirii... deopotrivă de fapt cu propria lor pieire! Oamenii se îndreaptă spre abisuri, dar cum acestea nu apar imediat, ei nu le întrevăd şi aleargă în continuare după ele. Dacă ar fi fost posibil să le vadă de la distanţă, şi-ar fi luat măsuri de siguranţă; dar cum acestea sunt departe şi ascunse, ei aleargă, aleargă... şi cum nu se pot opri, ei clachează. Există un moment când este însă prea târziu, şi chiar atunci când văd prăpastia, ei nu mai pot da înapoi, totul s-a sfârşit. Am auzit mulţi oameni spunând: „Eu văd în faţa mea prăpastia, dar nu mai am cum să o evit!”

Dacă mi-aţi pune acum întrebarea: „De ce există atât de puţine fiinţe care se decid să-şi schimbe viaţa, felul de a gândi, de a simţi, de a acţiona? Care sunt motivaţiile?” în primul rând, înseamnă că ele nu au o idee clară despre avantajele aduse de o asemenea schimbare. Ele sunt convinse că viaţa trăită de întreaga lume reprezintă adevărata viaţă. Dovada stă în felul lor de a se exprima: „Aşa e viaţa!” în faţa tuturor lucrurilor triste şi groaznice, ele repetă: „Ce vrei, dragă, aşa e viaţa!” Cum să te mai poţi schimba dacă nu eşti convins că există o viaţă mai bună? în al

doilea rând, oamenii nu cred că este posibil să se schimbe. Şi în al treilea rând, pentru cei mai mulţi este dificil, aceasta le cere prea mult efort, de aceea ei nu sunt foarte hotărâţi. În rest, comparativ, totul este uşor: să obţină diplome, să câştige bani este foarte uşor... dar a-şi schimba viaţa, a se transforma, oh, la, la!

Biologii încearcă desigur să amelioreze specia umană, dar ei lucrează numai în planul fizic. Ei gândesc că, operând schimbări la nivelul cromozomilor, vor produce dintr-odată nişte genii. Este posibil... dar aceasta este o altă chestiune, şi este adevărat că este greu să te ameliorezi. Iar eu v-am dat până acum atâtea metode de a vă schimba viaţa, de a vă transforma... de exemplu cum să faceţi grefe. Să ne închipuim că aveţi în grădină un pom fructifer, un gutui care dă fructe cu gust foarte acid. Dar cum are multă sevă, multă forţă, îl puteţi altoi şi veţi obţine fructe gustoase. Aşa cum v-am explicat, aceste grefe (A se vedea: Cap. „Grefa” în „Alchimia spirituală: căutarea perfecțiunii”) trebuie interpretate în domeniul interior, psihic.

În realitate, nu este aşa de greu să te transformi, totul depinde de dorinţa pe care o ai de a reuşi. Atunci când eşti dezgustat, scârbit de pro- pria-ţi persoană, până a nu te mai suporta, dacă nutreşti cu adevărat o dorinţă intensă de schimbare, de a deveni puţin mai bun, această dorinţă poate produce efecte extraordinare. Au însă cu adevărat oamenii această dorinţă intensă?... Poate o zi, două zile, apoi o abandonează şi toate hotărârile lor înţelepte se năruie. Trebuie să hrăniţi în mod constant această dorinţă, şi într-o bună zi vă veţi schimba, vă veţi transforma, şi aceasta reprezintă învierea. Mulţi îşi închipuie că

pentru a învia trebuie să aştepte sfârşitul veacurilor, atunci când toţi morţii se vor trezi şi vor ieşi din morminte. Iată cum interpretează creştinii lucrurile. Şi atunci, ce spectacol, ce splendoare! Nu-i aşa?... Toţi morţii care se trezesc la viaţă!... Ei nu, acum, imediat, în această viaţă trebuie să înviem. poate produce efecte extraordinare. Au însă cu adevărat oamenii această dorinţă intensă?... Poate o zi, două zile, apoi o abandonează şi toate hotărârile lor înţelepte se năruie. Trebuie să hrăniţi în mod constant această dorinţă, şi într-o bună zi vă veţi schimba, vă veţi transforma, şi aceasta reprezintă învierea. Mulţi îşi închipuie că pentru a învia trebuie să aştepte sfârşitul veacurilor, atunci când toţi morţii se vor trezi şi vor ieşi din morminte. Iată cum interpretează creştinii lucrurile. Şi atunci, ce spectacol, ce splendoare! Nu-i aşa?... Toţi morţii care se trezesc la viaţă!... Ei nu, acum, imediat, în această viaţă trebuie să înviem.

Cap. 2 - Lumea armoniei

M-am gândit să vă vorbesc despre armonie, dar îmi dau seama cât de greu vă va fi să mă înţelegeţi, nu din punct de vedere intelectual, desigur, ci în interior, în sinele vostru. Fiindcă această problemă nu îi preocupă pe oameni. Dimpotrivă, modul lor de viaţă contribuie la antrenarea lor în preocupări şi activităţi atât de îndepărtate de armonie, mai ales de cea pe care Iniţiaţii o concep!... încercaţi totuşi să mă ascultaţi cu atenţie.

Dacă credeţi cu adevărat în perfecţionarea voastră, în împlinirea fiinţei voastre, în mântuirea voastră, trebuie să lucraţi asupra armoniei, echilibrându-vă fiinţa cu toate forţele universului,

întreaga putere a spiritualistului se găseşte tocmai în voinţa sa de a se afla în armonie cu întreg corpul universului, de a atinge vârful şi de a trăi viaţa Domnului.

Există o lume a armoniei, o lume veşnică de unde a ieşit multitudinea infinită a formelor, a culorilor, a sunetelor, a parfumurilor, iar eu am pătruns în această lume. Cerul mi-a acordat în trecut permisiunea de a gusta această armonie: eu am fost smuls din corp şi am ascultat armonia sferelor... Nu am mai trăit niciodată asemenea senzaţii, de o asemenea bogăţie, de o asemenea intensitate... Aceasta nu se poate compara cu nimic. Este ceva de nedescris, aproape imposibil de suportat, atât de mult trăieşti senzaţia de înălţare, de dilatare în spaţiu. Era atât de frumos, de divin, încât mi-a fost frică... M-am temut de această splendoare, fiindcă îmi simţeam întreaga fiinţă dilatându-se până la dizolvare şi dispariţie în spaţiu. În acel moment am întrerupt acel extaz şi am revenit pe pământ. Acum regret că am făcut-o... dar cel puţin, pentru câteva secunde, eu am trăit, am văzut, am ascultat cum vibra întreg universul. Pietrele, arborii, munţii, mările, stelele, sorii şi toate creaturile cântau într-o armonie atât de măreaţă, de sublimă, încât puteai spune... că nu se compară cu nimic cu ceea ce există în planul fizic. Mi-a fost frică fiindcă totul era atât de puternic, de intens încât, dacă ar mai fi durat câteva secunde, eu aş fi murit, transformându-mă în pulbere. Cerul m-a pus să experimentez astfel pentru a-mi forma o idee despre ceea ce reprezintă armonia celestă. Pitagora, Platon şi alţi mulţi filosofi au vorbit despre această armonie, dar eu mă întreb câţi dintre ei au putut să o trăiască cu adevărat.

Amintirea acestei experienţe îmi umple acum sufletul, ca şi cum ar fi suficientă să menţină, să susţină şi să alimenteze întreaga mea viaţă spirituală. Da, să descoperi cum a fost construit universul, cum vibrează în armonie prin voinţa acestei Inteligenţe Cosmice care a dat un sunet, o voce, fiecărui lucru, fiecărei fiinţe...

Unii s-au mirat deseori că toate aceste conferinţe pe care le ţin de ani de zile prezintă o asemenea unitate, că nu au existat niciodată contradicţii în cuvintele mele, ca şi cum totul venea dintr-un singur şi acelaşi punct, din centru. Cunoaşterea acestei unităţi nu mi-a fost dată de lectura unor cărţi, ci datorită faptului că am ascultat muzica sferelor. În faţa acestei armonii, înţelegem cum trăieşte universul, cum vibrează, care este structura sa, care este destinaţia sa. Mulţi îşi închipuie că trebuie să citească, să studieze, pentru a afla adevărul. Nu, adevărul se găseşte în lumea de sus, nu în lumea de jos. Eu m-am dedublat mulţi ani pentru a contempla această construcţie, această organizare care este cosmosul. Eu am contemplat universul, nu acela pe care îl vedem cu toţii, cel fizic, ci unul al structurii, al lumii arhetipurilor. Şi am reuşit. Această armonie a sferelor pe care am ascultat-o a fost rezultatul tuturor cercetărilor mele, al tuturor lucrărilor mele, al tuturor exerciţiilor mele de dedublare. Iar de atunci, ea a rămas pentru mine un criteriu, o mostră, un model, un punct de referinţă pentru a înţelege şi evalua apoi fiecare lucru.

Acum veţi înţelege că toate cunoştinţele mele, întreaga mea inspiraţie provin din această regiune unde am ascultat armonia celestă, muzica sferelor. Ea îmi explică tot. Şi, de altfel, nu sunt atât de multe lucruri de explicat. Voi realizaţi această armonie şi

înţelegeţi totul dintr-odată: înţelegeţi înţelepciunea Domnului, înţelegeţi pacea, înţelegeţi iubirea. De multe ori, unii dintre voi mi-au spus: „Ieri am crezut că am înţeles totul, iar acum nu mai înţeleg nimic!” Ei da, fiindcă ei au pierdut această armonie. De aceea, trebuie să vă impregnaţi fără încetare cu acest cuvânt „armonie”, să nu vă mai gândiţi la un altul, să îl păstraţi ca un fel de diapazon, şi imediat ce vă simţiţi neliniştiţi sau îngrijoraţi, luaţi acest diapazon şi ascultaţi-l pentru a vă acorda întreaga fiinţă cu această regiune a armoniei.

Deoarece această regiune există cu adevărat, cabaliştii o menţionează în Pomul Vieţii, Arborele Sefirotic. Fiecare sefirot din Pomul Vieţii exprimă o nuanţă a armoniei divine, dar sefirotul care guvernează armonia sferelor este Hohmah, unde domneşte Iah. Iah este numele Domnului în acest sefirot. Servitorul său este Raziei, Arhanghelul luminii, al ştiinţei, al înţelepciunii, al puterii Cuvântului; el îi are sub comandă pe Ofanimi, numiţi Heruvimi în religia creştină, care veghează sub puterea Cuvântului asupra armoniei cosmice. Imperiul lor este imens; el se întinde până la zodiac al cărui nume ebraic este Mazalot.

Dacă vă doriţi fericirea, împlinirea, trebuie să vă gândiţi la armonie, să lucraţi să vă puneţi în armonie cu întreg universul. Perseverând, veţi simţi într-o zi că, de la picioare până la cap, totul în voi intră în comunicare şi vibrează la unison cu viaţa cosmică. În acel moment, veţi înţelege ce reprezintă viaţa, creaţia, iubirea… Nu înainte. înainte nu puteţi înţelege. Din punct de vedere intelectual, exterior, ne închipuim că înţelegem ceva, dar nu, înţelegerea, adevărata înţelegere nu se face prin câteva celule ale creierului, ea se face prin întreg corpul, chiar şi prin braţe,

stomac, ficat... întreg corpul, toate celulele trebuie să înţeleagă. înţelegerea este o senzaţie. Simţiţi, şi în acel moment înţelegeţi şi ştiţi, fiindcă aţi gustat.

Nici o înţelegere intelectuală nu se poate compara cu senzaţia. Când simţiţi iubire, ură, furie, necaz, ştiţi ce reprezintă. Este fals dacă afirmaţi: „Eu ştiu ce este iubirea” fără să fi fost niciodată îndrăgostiţi. Dar dacă aţi simţit iubirea, o cunoaşteţi. Poate că nu o veţi putea nici explica, nici exprima, dar o cunoaşteţi şi o cunoaşteţi cu adevărat. Aceasta este cunoaşterea, a vibra la unison cu tot ceea ce există. Atunci când întregul vostru corp vibrează la unison cu un adevăr, cu o senzaţie, cu un obiect, voi le cunoaşteţi. De aceea discipolul trebuie să fie preocupat în mod special să intre în armonie cu toate creaturile tuturor ierarhiilor celeste pentru a vibra la unison cu ele. Dacă lucrează astfel, noapte şi zi, pentru această armonie, va gusta senzaţii nespus de frumoase şi preţioase. În timp ce acela care propagă dezordinea va fi el însuşi într-o zi distrus, strivit, fiindcă lucrează cu forţe negative, cu forţe ostile şi distructive. Trebuie, odată pentru totdeauna, să vă decideţi să cunoaşteţi legile naturii, dar şi să învăţaţi cum este construit omul şi care trebuie să fie raporturile sale cu aceste legi.

Atunci când ajungeţi să atingeţi inima unei persoane, îi atingeţi întreaga fiinţă. Dacă îi atingeţi picioarele, degetele sau urechile, nu veţi produce un efect prea mare asupra ei, dar atingeţi-i inima, şi întreaga sa fiinţă va începe să simtă că este atinsă, prinsă. Pentru a exprima faptul că am fost emoţionaţi de cineva, spunem adesea: „Mi-a ajuns până la inimă.” Trebuie deci să atingem inima, inima fiinţelor, inima lucrurilor, inima universului. Iar inima universului o veţi atinge numai prin armonie. Datorită armoniei veţi

atrage la voi toate calităţile şi virtuţile; ele vor veni spre voi fiindcă veţi atinge inima şi nu numai periferia, undeva, jos...

Iar dacă doriţi să atingeţi inima universului, nu veţi reuşi cu măruntele voastre calităţi. Fie că sunteţi avari sau generoşi, nervoşi sau calmi, tandri sau duri, aceasta nu are mare importanţă. Există fiinţe care, în pofida virtuţilor lor, nu au reuşit să atingă inima Domnului. Nu o putem atinge decât intrând în armonie cu El, vibrând la unison cu El. Fiecare încearcă să lucreze asupra unei mici calităţi, a unei mici virtuţi: răbdarea, milostenia, dărnicia... Este bine, dar aceste sunt numai nişte firimituri în comparaţie cu această imensitate care este armonia. Evident, este bine să fii generos, milos, bun, blând, modest; dar mulţi oameni care posedă aceste calităţi trăiesc încă într-o lipsă de armonie, ei nu devin perfecţi datorită acestor calităţi. Acestea trebuie lăsate deoparte, nu trebuie să vă mai preocupe. Veţi spune: „Da este îngrozitor ceea ce ne sfătuiţi! Religia nu ne-a învăţat niciodată aşa ceva.” Lăsaţi în pace şi religia! Ocupaţi-vă numai de armonie, fiindcă ea vă va conduce spre toate celelalte virtuţi.

Dacă lucraţi asupra armoniei pentru a o forma, a o trăi şi a o propaga, nu este nevoie să vă ocupaţi în mod deosebit de fiecare virtute, de fiecare calitate. Da, pentru întâia oară vă spun că nu trebuie să dezvoltaţi neapărat o virtute fiindcă aceasta cere mult timp. Poate că nici întreaga viaţă nu vă va fi de ajuns, şi ce veţi face ca să le dezvoltaţi pe celelalte? Existenţa voastră se va scurge devenind miloşi, blânzi sau răbdători, iar celelalte calităţi le veţi lăsa deoparte.

Eu vă reamintesc totuşi să nu vă ocupaţi de o anumită virtute, ci să vă concentraţi asupra armoniei şi, dintr-odată, ea va face să crească toate virtuţile

dintr-odată. Eu aşa procedez. Eu las în pace toate virtuţile; eu nu încerc să devin nici generos, nici răbdător, nici indulgent; nu merită, este timp pierdut. Eu vreau numai să trăiesc în armonie şi întrezăresc faptul că pot dintr-odată să exprim celelalte virtuţi, fiindcă această armonie mă obligă să devin inteligent, înţelept şi înţelegător. În timp ce, dacă în sinea voastră sunteţi dezordonaţi, încercaţi cel puţin să fiţi înţelepţi şi amabili! Nu veţi reuşi, fiindcă vă găsiţi într-o lipsă îngrozitoare de armonie.

Iată un subiect de reflexie. Armonizaţi totul în voi şi veţi fi în stare să acţionaţi cu o asemenea înţelepciune, cu o asemenea perspicacitate, cu o asemenea inteligenţă, încât vă veţi întreba: „De unde îmi vin toate acestea?” Da, rezolvaţi situaţiile, găsiţi soluţii, daţi sfaturi, deoarece armonia vă va educa. Feriţi-vă însă de lipsa armoniei, ca de cel mai mare duşman pe care îl puteţi introduce în voi, fiindcă totul este apoi pierdut şi nici o virtute nu vă mai putea salva.

Armonia este deci sinteza tuturor calităţilor, a tuturor virtuţilor reunite. Lucrând asupra armoniei, atingeţi miezul lucrurilor, Sufletul Universal, centrul, şi de acolo vin ordinele, curenţii, forţele care transformă şi organizează totul. Atunci când nu ne aflăm în armonie, când suntem agitaţi, încordaţi, iritaţi, chiar dacă am lucrat asupra unei calităţi, nu este nimic de făcut: tot ceea ce există rău în noi înşine ne macină, ne înţeapă, ne loveşte, ne distruge. Orice strădanie am depune, nu înaintăm prea mult fiindcă am nesocotit stăpâna tuturor calităţilor, a tuturor virtuţilor: armonia. Totul înfloreşte în armonie: privirea, exprimarea voastră se înfrumuseţează, gesturile voastre sunt mai cumpătate, cuvintele mai constructive, gândurile mai inteligente. Se spune că lenea este stăpâna tuturor

viciilor, dar nu se vorbeşte deloc despre stăpâna tuturor virtuţilor: este armonia.

Desigur, muzicienii vă vor vorbi despre armonie şi veţi rămâne surprinşi despre multitudinea explicaţiilor lor, dar ei nu vă vor revela aspectul iniţiatic al armoniei fiindcă nu îl cunosc nici ei înşişi. Din punct de vedere strict muzical, ei vă vor învăţa mult, dar despre armonia înţeleasă aşa cum eu v-am revelat-o, nici un muzician nu vă va putea vorbi: armonia legată de toate virtuţile, de perfecţiune şi chiar de sănătate. Da, de sănătate, fiindcă lipsa armoniei vă macină şi roade sănătatea. Acela care înţelege se gândeşte numai cum să se acorde cu toate entităţile şi inteligenţele divine, el caută să creeze armonia şi să o introducă în toate celulele sale.

Numai armonia vă poate aduce toate binecuvântările, toate comorile Cerului. Cerul cedează numai în faţa limbajului armoniei. Dacă doriţi să îi vorbiţi, să îi cereţi ceva, să îl convingeţi să se ocupe de voi, să ştiţi că Cerul nu cunoaşte un alt limbaj. Orice aţi face, dacă l-aţi ameninţa, dacă aţi refuza să mergeţi la biserică închipuindu-vă că îl pedepsiţi, Cerul rămâne insensibil. Dar vorbiţi-i despre limbajul muzicii, adică despre armonia care este muzica absolută, muzica perfectă, muzica superioară, şi atunci Cerul vă ascultă şi vă împlineşte rugăminţile. În Cer nu se vorbesc mai multe limbi, ci una sin gură, aceea a armoniei; iar dacă ştiţi să vorbiţi pe limba sa, Cerul vă răspunde şi vă va satisface.

Eu observ că vă străduiţi în toate domeniile, închipuindu-vă că acestea sunt mai importante şi că, datorită lor, veţi fi la adăpost, ocrotiţi, fericiţi, lăsând deoparte armonia. Dar poate că astăzi mă veţi înţelege mai bine fiindcă vă interesează, eu vă arăt că aveţi un

mare interes să lucraţi cu armonia, fără încetare, neobosiţi, ştiind că numai ea vă va aduce tot ceea ce vă doriţi: prietenia, iubirea şi mai ales prezenţa divină. Noi ne apropiem de această armonie perfectă cântând împreună, voi aţi simţit deja de mai multe ori prezenţa unor entităţi celeste... Tocmai armonia le atrage. Ele se plimbă printre noi împărţind flori şi alte cadouri... Simţiţi ceva, dar nu realizaţi că au sosit unele entităţi. Străduiţi-vă şi mai mult, folosiţi-vă cât mai mult voinţa pentru ca Cerul să apară, şi eu vă asigur că el va veni. El este cu noi, în spatele nostru, iar voi veţi deveni martorii unor manifestări extraordinare; veţi simţi o fericire atât de imensă şi nu o veţi putea înfrâna, deoarece curenţi foarte puternici vă vor străbate fiinţa şi vă vor face să tremuraţi şi să vă înfioraţi în cel mai pur extaz.

Armonia se află la baza tuturor succeselor, a tuturor realizărilor divine. Trebuie să vă gândiţi fără încetare să introduceţi în voi armonia, numai astfel veţi putea începe să executaţi lucrările care vor avea rezultate în veşnicie. Dar de câtă muncă, de câtă voinţă, de câtă concentrare este nevoie ca să ajungeţi la această armonie! Dar atunci când reuşiţi, puteţi manevra forţe considerabile pentru binele omenirii. Nu simţiţi oare că întreg universul, toate forţele naturii sunt de acord cu mine şi mă încuviinţează? Observaţi, şi veţi vedea că întreaga natură este de acord, că aprobă spusele mele.

Străduiţi-vă zilnic să intraţi în armonie cu întreaga creaţie. Pentru aceasta, vă armonizaţi mai întâi cu Domnul, Principiul Creator, Cauza Primordială. îi spuneţi: „Dumnezeul meu, până astăzi nu am fost nici înţelept, nici instruit, dar îmi văd greşelile şi sunt gata să mă îndrept, îţi cer iertare. De acum încolo, eu

doresc să fiu în armonie cu Tine. Trimite-mi lumina Ta pentru a nu mai încălca legile Tale. Permite-mi să-Ţi intuiesc prezenţa. Te voi asculta, îţi voi îndeplini voinţa”.

Vă adresaţi apoi îngerilor şi Arhanghelilor: „Voi aţi venit adesea să îmi aduceţi mesaje din partea Creatorului pentru a mă avertiza sau lumina, dar eu mă aflam atunci în tumultul pasiunilor şi nu v-am auzit glasul. Vă rog să continuaţi să-mi trimiteţi lumina, fiindcă vă voi asculta. Eu ştiu că voi sunteţi cei mai mari servitori ai Domnului, eu vă respect şi vă iubesc.” Apoi vă adresaţi Maeştrilor, binefăcătorilor omenirii, tuturor acelora care s-au sacrificat până la capăt pentru Cauza Divină: „Maeştri, eu nu v-am ascultat, crezând în atotputernicia ştiinţei omeneşti. Eu înţeleg acum că ceea ce voi aţi înţeles şi descoperit este adevărul, esenţialul; eu vreau să vă ajut şi să vă slujesc. Trimiteţi-mi ştiinţa şi cunoaşterea voastră”.

Vă veţi armoniza apoi cu întreaga omenire. Veţi spune astfel: „Dragii mei fraţi şi surori, fie ca pacea şi armonia să domnească între noi! Să ne uităm slăbiciunile şi imperfecţiunile, să uităm răul pe care l-am putut face şi să lucrăm împreună pe tărâmul Domnului, pentru a transforma pământul într-o grădină a Paradisului în care vom trăi toţi ca fraţi”.

Veţi vorbi apoi animalelor: „Noi trebuie să vă ajutăm pe voi care, la începutul creaţiei, trăiaţi cu noi în armonie şi pace, fiindcă prin greşeala noastră aţi devenit crude şi condiţiile voastre de viaţă au devenit atât de grele. Eu vă trimit lumina astfel ca să avansaţi repede pe calea evoluţiei”.

Veţi vorbi deopotrivă plantelor: „Oh, pomi, plante şi flori atât de încântătoare ce acceptaţi să rămâneţi nemişcaţi şi să suportaţi toate intemperiile, sunteţi un

adevărat exemplu pentru noi! Eu vă mulţumesc pentru hrana şi frumuseţea florilor ce ni le oferiţi. Eu vă trimit cele mai bune gânduri, eu vreau să fiu în armonie cu Vol. Daţi-mi prospeţimea şi puritatea voastră, iar eu vă voi dărui iubirea mea”.

Veţi vorbi pietrelor: „Voi care susţineţi omenirea, solul pe care păşim, voi care de mii de ani daţi un exemplu de stabilitate, de forţă, permiţându-ne să vă folosim pentru a ne construi casele şi o mulţime de alte clădiri minunate, daţi-ne forţa voastră; noi vă vom oferi-o în schimb pe a noastră, astfel ca într-o bună zi, în viitor, să vă puteţi trezi... Ce armonie va domni de acum încolo între noi!”

Închideţi ochii şi repetaţi întregului univers: „Eu te iubesc, eu te iubesc, eu te iubesc, eu sunt în armonie cu tine!”

Cap. 3 - Armonie şi sănătate

Dorind să fie liberi şi independenţi de Dumnezeu, oamenii se opun voinţei şi proiectelor sale, repetând păcatul lui Lucifer şi al primilor oameni. Această dorinţă de eliberare, de a fi anarhic, de a se revolta împotriva poruncilor Domnului se află la originea tuturor nenorocirilor omenirii. Trebuie să înţelegeţi aceasta. Este foarte simplu, foarte clar, poate fi rezumat într-o singură frază: de când oamenii au dorit să rupă legătura cu armonia celestă, toate nenorocirile au început să cadă pe capul lor. Şi va fi mai rău, fiindcă ei se îndepărtează din ce în ce mai mult de Izvor, ei devin din ce în ce mai anarhici, nu mai respectă nimic. Da, aceasta va atinge proporţii îngrozitoare. Peste tot, chiar în religie, chiar într-un învăţământ spiritualist, toţi sunt contaminaţi de aceşti germeni ai anarhiei, şi

trebuie să ne aşteptăm la evenimente catastrofale: războaie, boli...

Trebuie să ştiţi însă şi voi: cu cât spiritul anarhiei se instalează în lume, cu atât mai mult se propagă şi cancerul. Fiecare boală organică are la origine o slăbiciune sau un viciu în persoana respectivă, iar oamenii îşi creează ei înşişi majoritatea bolilor lor. Atunci când nervozitatea creşte, o boală apare... Atunci când senzualitatea creşte, apare o altă boală... Atunci când lipsa armoniei este mare, o a treia boală îşi face apariţia. Toate bolile sunt consecinţa unei dezordini determinate, iar cancerul este în special consecinţa anarhiei. Deci, pentru a le preveni, trebuie să lucraţi asupra armoniei, să vă gândiţi zilnic la armonie, să vă armonizaţi cu întreaga omenire, cu întreg universul. Desigur, nu veţi fi capabili să trăiţi neîntrerupt în această armonie perfectă, dar trebuie mereu să fiţi conştienţi, vigilenţi, să redeveniţi stăpâni pe voi înşivă ca să nu menţineţi mult timp în voi lipsa armoniei, fiindcă această stare se propagă până în celule şi organismului îi este din ce în ce mai greu să se opună dezordinii create astfel în el.

Desigur, fiecare organ al corpului nostru este specializat şi se ocupă să-şi îndeplinească lucrarea sa, fără să se intereseze de ceea ce fac celelalte. Nu ne putem aştepta ca un organ să se ocupe de funcţionarea ansamblului corpului. Pentru ca armonia şi binele ansamblului să fie respectate, Spiritul Cosmic a plasat în fiinţa umană o inteligenţă superioară care supraveghează, controlează. Datorită acestei inteligenţe, mişcările fiecărui organ sunt reglate, specializarea lor fiind folosită şi dirijată în vederea bunei funcţionări a ansamblului.

Fiinţa umană este plasată aproape ca un arbitru între organele sale şi această inteligenţă ce a primit-o de la Cer, iar dacă are anumite preferinţe pentru unele organe, ca stomacul şi sexul de pildă, uitând de interesul ansamblului, anarhia se instalează în ea, şi este în pericol. Dar dacă acordă prioritate acestei inteligenţe care conduce, care echilibrează, ea va simţi o stare de armonie ce o va face capabilă să lucreze şi să creeze fără încetare.

Din nefericire, la ora actuală, peste tot se observă tendinţa de răspândire a anarhiei. S-ar putea spune chiar că există şcoli unde se predau lecţii de dezorganizare, inoculându-se oamenilor furia şi revolta. În loc să propage viruşi pentru a declanşa un război biologic - ceea ce le-ar atrage reproşurile lumii întregi - unele ţări, pentru a-şi distruge adversarii, propagă virusul nemulţumirii şi al revoltei. Şi iată cum apare cancerul! în mod inconştient, toţi contestatarii şi anarhiştii devin liderii acestui virus. Dimpotrivă, toate mişcările spiritualiste, toate ordinele iniţiatice care lucrează să instaureze pacea, armonia, fraternitatea, astfel ca oamenii să se poată înţelege, uni şi iubi, propagă germeni ce distrug cancerul. Dacă aceste centre iniţiatice nu ar fi existat, întreaga omenire ar fi fost contaminată de multă vreme. Eu ştiu că foarte puţini oameni vor accepta această idee. Ei vor spune: „Ce ne tot spune el? Nu există nici o legătură între anarhie şi cancer; aceasta nu este părerea biologilor”. Ei bine, să rămână la părerea biologilor. Eu vă spun însă că acest cancer este consecinţa anarhiei care se propagă în lume. Este adevărul, şi de aceea trebuie să lucrăm fără încetare pentru a restabili armonia.

Din nefericire, dacă vom compara imensa mulţime a celor lucrează pentru distrugere şi ridică munţi de

greutăţi şi neguri, vom descoperi cu greu o mână de oameni care înţeleg că trebuie să se unească pentru a crea armonia, opunându-se tuturor nenorocirilor ce ameninţă omenirea: războaiele, mizeriile, dar şi bolile... dar aceste fiinţe nu sunt capabile să lupte împotriva influenţei nocive a altora. Deoarece cantitatea este foarte importantă în a realiza ceva pe pământ: numărul acelora care sunt buni, puri, luminaţi, capabili să participe la formarea unei fraternităţi universale ale cărei decizii vor cântări în balanţele cosmice. Cei mai mulţi oameni rămân individualişti, preocupaţi de propriile interese, în loc să înţeleagă şi să se unească pentru a transforma totul, şi să participe la această construcţie formidabilă.

Dimpotrivă, un adevărat spiritualist lucrează pentru o idee divină, iar această idee îl susţine, îl recompensează. Această idee, care este în legătură cu Cerul, reprezintă deja o întreagă lume, şi ea îi aduce bucuria, entuziasmul, speranţa. Dacă nu aveţi o idee divină pentru care să lucraţi, chiar dacă celelalte activităţi vă aduc mulţi bani, nu veţi fi nici bucuroşi, nici fericiţi, fiindcă nu sunteţi legaţi de Cer. Dar dacă lucraţi pentru o idee, chiar dacă nu vi se mulţumeşte, chiar dacă nu vi se recunoaşte ceea ce faceţi, vă veţi simţi mereu împliniţi. Trebuie să înţelegeţi aceasta. Puneţi-vă în minte o idee divină, lucraţi pentru o idee divină, şi veţi vedea ce face această idee pentru voi: ea vă va ameliora întreaga existenţă, vă va prelungi chiar viaţa...

încercaţi, deci, să înţelegeţi puterea şi eficacitatea unei idei, cum lucrează ea, cât este de vie!... Credeţi-mă că nimic nu este mai stimulant, mai glorificat, ca o idee divină! Eu vă vorbesc aici despre ceea ce am

verificat asupra mea. Tot ceea ce vă spun este extras din experienţele mele.

Aceia care lucrează pentru o idee sunt fiinţe foarte puternice, foarte rezistente, iar Cerul se bazează pe ele. Cât despre celelalte, ele vor hoinări într-o zi într-un loc, altădată în altul, şi nu vor înţelege niciodată nimic cu adevărat, învăţământul nostru este unul divin şi trebuie să lucrăm pentru el, pentru ca ideea împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ să se propage, ideea armoniei şi a iubirii. Atunci toate bolile voastre vor dispărea. Iar eu vă spun că, dacă există pe pământ adevăraţi medici, adevăraţi vindecători, aceştia sunt Iniţiaţii, fiindcă ei ajung la sursa bolii. Ceilalţi intervin atunci când este prea târziu. Oamenii trebuie îngrijiţi înainte de a deveni bolnavi. Din momentul în care lipsa armoniei (adică ura, bârfa, răutatea, gelozia, revolta) încep să pătrundă în ei, boala se instalează deja. Fiindcă boala nu reprezintă altceva decât o dezordine. Iar atunci când o dezordine se întâlneşte cu o altă dezordine, ele fac casă bună împreună! în vreme ce, dacă armonia există în voi, dezordinea nu poate pătrunde, armonia o împiedică. Acestea sunt legi foarte importante care trebuie cunoscute.

Câte nu faceţi în lipsa armoniei! Vă îmbrăţişaţi soţia, copiii sau prietenii atunci când sunteţi trişti, tulburaţi, iritaţi. Iar lucrările cele mai importante le efectuaţi tot în dezordine; de aceea aveţi atât de multe eşecuri.

în fiecare dimineaţă, trezindu-vă, trebuie să începeţi ziua acordându-vă la lumea armoniei universale. Numai după aceea veţi putea pregăti micul dejun, vă veţi îmbrăţişa copiii, îi veţi îmbrăca, le veţi vorbi sau veţi pleca la serviciu. Atunci când veţi intra într-o casă, primul vostru gând trebuie să fie: „Fie ca

armonia şi pacea să domnească în această casă!” Dar oare câţi oameni gândesc astfel? Ei intră, şi deja au declanşat cearta dintre soţ şi soţie, dintre părinţi şi copii etc... Iar atunci când mergem pe străzi, în magazine, peste tot, chiar şi prin şcoli, nu observăm decât oameni lipsiţi de armonie şi care se îmbolnăvesc unii pe alţii.

Mulţi îşi închipuie că fiind mereu împotrivă, în dezacord, sunt pe cale să-şi afirme inteligenţa, autoritatea... Ei sunt mândri că au reuşit să tulbure atmosfera, pentru ei fiind o dovadă de putere. Ei bine, nu, este foarte uşor să distrugi armonia, este chiar cel mai uşor lucru: spuneţi un cuvânt jignitor, aruncaţi o privire piezişă, faceţi un gest ameninţător, spargeţi un obiect, iată! Dar pentru a restabili armonia, este nevoie de o întreagă ştiinţă şi de multă muncă!

Legile armoniei sunt legile cele mai importante ce există în univers. Judecaţi, meditaţi, observaţi în ce stare acţionaţi, şi veţi înţelege de ce în anumite cazuri nu obţineţi rezultate bune. Chiar atunci când doriţi să faceţi bine, dacă nu sunteţi în armonie, acest bine nu întruneşte condiţii favorabile pentru a se manifesta, şi chiar deranjaţi ceva în lumea invizibilă. Nu trebuie să faceţi niciodată ceva în lipsa armoniei, şi mai ales conceperea copiilor. Părinţii trebuie să fie vigilenţi: dacă nu se unesc în armonie pentru a concepe un copil, atunci infernul se va strecura în acel copil sub forma bolilor, a deficienţelor, şi apoi ei îşi vor smulge părul din cap întreaga viaţă. Acordaţi zile şi luni întregi altor activităţi, dar nici un minut pentru a vă pune în armonie; nu vă vedeţi interesul.

Or, armonia este cea mai bună armă împotriva bolii. Dacă sunteţi bolnavi, înseamnă că întreţineţi o dezordine în voi; aţi hrănit anumite gânduri, anumite

sentimente, atitudini şi aceasta se reflectă asupra sănătăţii voastre. De ce într-un anumit organ şi nu în altul? Fiindcă totul este calculat matematic după legile pe care le-aţi încălcat. Dacă doriţi să vă vindecaţi acum, trebuie să vă gândiţi numai la armonie: zi şi noapte să vă conformaţi, să vă sincronizaţi, să fiţi în acord, în consonanţă cu întreaga viaţă, viaţa nesfârşită, viaţa cosmică. Aceasta este adevărata armonie. Este insuficient însă dacă vă armonizaţi numai cu câteva persoane: cu soţia, cu copiii, cu părinţii voştri, cu vecinii, cu prietenii. Trebuie să fiţi în acord cu viaţa universală. Din nefericire, mulţi sunt în acord cu persoane complet mediocre, şi în dezacord cu viaţa universală; şi lipsa armoniei apare încet-încet, se instalează în ei, până în ziua în care boala se declanşează.

Atunci când eu vă spun toate acestea, să ştiţi că mi le spun şi mie însumi; Să nu vă închipuiţi că eu doresc să mă exclud din toată această istorie. Dacă mi se întâmplă ceva, dacă simt unele dureri, eu îmi spun: „Dragul meu, vezi că nu ai reuşit încă să obţii • această armonie despre care vorbeşti. Treci la treabă!” Ceea ce vă povestesc mă priveşte deci şi pe mine. Veţi replica: „Aceasta înseamnă că nu sunteţi atât de avansat, de evoluat?” Nu atât de mult, este adevărat, dar diferenţa dintre mine şi mulţi alţii, este aceea că eu am înţeles importanţa armoniei, iar ceilalţi nu au făcut-o încă. Desigur, mai există însă multe lucruri de curăţat, de purificat, de transformat de sublimat, de însufleţit, de înviat în fiinţa mea. Eu nu am pretenţia că am venit perfect pe acest pământ!... Chiar şi Iniţiaţii posedă deficienţe şi defecte. Atunci când vin să se încarneze, ei întâlnesc familii ce le transmit prin ereditate o mulţime de imperfecţiuni şi boli. Şi atunci ei

„înghit” de două, de trei, de o sută de ori mai mult pentru a accelera procesele: curăţenia, purificarea etc... De aceea, ei realizează această armonie mult mai repede decât alţii. Aceasta este explicaţia. Să nu vă închipuiţi că atunci când Iniţiaţii ajung pe pământ, totul este absolut pur, armonios şi divin în ei. Judecaţi puţin!... Eu cunosc realitatea. Dar nu aceasta este problema: nu trebuie niciodată să vă justificaţi spunând că aţi moştenit un anumit defect al părinţilor. Spuneţi-vă numai: „Dacă aş fi meritat mai mult, m-aş fi reîncarnat într-o familie mai bună. Eu am greşit, nu părinţii mei. Acum, trebuie să pun totul în ordine, să curăţ tot, să purific tot”. Iar după un timp, veţi întineri, veţi deveni luminoşi, strălucitori... Trebuie însă să vă hotărâţi, să deveniţi conştienţi, să luaţi lucrurile în serios.

Iar ca să ştiţi dacă aţi reuşit, sau nu, să vă aflaţi în armonie, vă va fi uşor, întreaga voastră fiinţă vă va spune. Atunci când toate celulele voastre vor vibra la unison, nu veţi putea să nu simţiţi. Dacă vă este sete, nu aveţi nevoie de nimeni să vă spune că trebuie să vă potoliţi setea. La fel, dacă aţi reuşit să obţineţi această stare de armonie, nu veţi avea nevoie să vi se spună: veţi simţi din toate părţile nişte forţe formidabile învăluindu-vă fiinţa, aura voastră va vibra, iar voi veţi fi refăcuţi. Iar dacă trăiţi, dimpotrivă, în dezordine, în haos, nu aveţi nevoie să vi se spună în ce stare jalnică vă găsiţi, ştiţi deja, şi admiţând că, în acel moment veţi fi felicitaţi, vă veţi simţi în sinea voastră atât de ruşinaţi încât nu veţi mai şti ce să faceţi!

Vedeţi, lumea invizibilă doreşte să ne instruiască prin propria noastră experienţă, nimeni nu va fi scutit. Numai că, oamenii nu înţeleg acest limbaj, ei nu trag nici o concluzie. Or, adevărata lucrare înseamnă

tocmai aceste experienţe asupra cărora trebuie să ne aplecăm şi să tragem concluziile necesare, pentru a putea merge mai departe pe calea spiritualităţii. Noi repetăm însă întreaga viaţă experienţele nefericite şi nu facem nimic să îndreptăm lucrurile. Suferim, acceptăm desigur toate acestea, dar ne obişnuim cu toate aceste dezordini şi nu reacţionăm, trăim de azi pe mâine. Ei nu, nu, trebuie să înţelegem imediat şi să ieşim din această situaţie. Iar pentru a ieşi de aici, trebuie să medităm asupra armoniei, să dorim, să iubim armonia, să o introducem peste tot, în fiecare mişcare, în fiecare cuvânt, în fiecare privire. De ce este atât de greu?

Chiar într-un învăţământ ca al nostru, ce poate apropia fiecare fiinţă, fiecare suflet, fiecare inimă în această luminoasă înţelegere, mulţi nu sunt încă pregătiţi să înţeleagă aceste adevăruri. Ei preferă să se deschidă tuturor curentelor anarhiei ce se propagă, în loc să lucreze pentru armonia universală. De aceea eu nu pot să fiu fericit. Desigur, nu este vorbe despre mine, fiindcă eu am realizat această armonie. Dar fericirea mea nu este completă, fiindcă adevărata mea fericire vizează fericirea voastră şi cea a tuturor oamenilor. Atât timp cât este cazul să-mi îndeplinesc lucrarea, să mă pun în armonie cu Divinitatea, eu am tot ce îmi trebuie, eu sunt foarte fericit, împlinit. Dar sarcina mea nu se opreşte aici. Lucrarea mea nu se aseamănă ca aceea a multor călugări al căror singur scop este să-şi salveze propriul suflet. Eu trebuie să mă străduiesc ca şi alţii să poată realiza ceea ce am reuşit eu să fac. Dar nu reuşesc. Eu încerc să trag de ei, să îi târăsc, dar ei nu mă înţeleg, nu mă urmează. De aceea eu nu pot fi fericit. Nu mi s-a acordat numai

mie însumi însărcinarea de a fi fericit, ci de a-i face pe toţi oamenii să fie prezenţi la această fericire.

Dacă v-aţi strădui să înţelegeţi şi să aprofundaţi aceste adevăruri, veţi ajunge la aceleaşi concepţii, la aceeaşi lumină, la aceeaşi împlinire, şi în acel moment eu voi fi susţinut, voi fi ajutat, şi toţi împreună vom putea transforma întreg pământul, făcând bine lumii întregi. Dar mulţi nu reuşesc să mă urmeze, ei nu doresc să mă înţeleagă, eu simt aceasta; ei au în minte tot felul de idei contrare acelora pe care eu vi le expun. Iată necazul şi tristeţea mea, oare mă înţelegeţi? Nu este vorba de mine în acest caz. Eu mi-am rezolvat destule probleme. Dar lucrarea mea constă în a nu rămâne complet singur ca să îndeplinesc voinţa Cerului, ci de a vă antrena deopotrivă şi pe voi în aceeaşi direcţie.

De acum înainte, în loc să vă gândiţi la tot felul de lucruri secundare: distracţiile, afacerile, iubirile, gândiţi-vă la armonie, să realizaţi această armonie în întreaga voastră fiinţă astfel ca toate celulele voastre să vibreze la unison. Să luăm exemplul unei orchestre. Toată lumea a ascultat o orchestră, toată lumea ştie că, dacă un singur executant nu cântă în acord cu ceilalţi, el distruge armonia ansamblului. Ei bine, acelaşi fenomen se produce şi cu corpul fizic, cu întreaga fiinţă, fiindcă organele se aseamănă cu nişte instrumente ce trebuie să cânte împreună o partitură. încercaţi să citiţi atunci când aveţi dureri de cap, colici sau dureri de dinţi... nu veţi înţelege nimic fiindcă această lipsă de armonie vă împiedică. Trebuie ca totul să se calmeze şi să se uşureze pentru ca să puteţi înţelege.

Câte lucruri nu există în viaţa noastră zilnică ca să ne facă să înţelegem importanţa armoniei! Fie că este

o orchestră, o corală, un balet sau chiar o paradă militară, toţi trebuie să se armonizeze. Totul în natură şi în viaţă este gata să ne instruiască despre ce este ordonat, armonios, estetic, dar omul în sinea sa continuă să trăiască în dezordine şi cacofonie... Ah, să nu îmi mai vorbiţi despre oameni! Ei nu doresc să se pună în armonie cu legile universului. Ei sunt singurii, de altfel, care nu se află în armonie. Animalele, insectele, plantele sunt în armonie, spiritele naturii, îngerii... toţi, cu excepţia oamenilor. Da, nişte anarhişti...

Lăsaţi acum totul la o parte şi gândiţi-vă numai la această ordine pe care Domnul a creat-o la începutul lumii, ca să restabiliţi în voi această armonie primordială. Zilnic, câteva minute, trimiteţi iubire tuturor fiinţelor luminoase care populează universul. Spuneţi-le: „Eu vă iubesc, eu sunt în acord cu voi, eu vreau să trăiesc veşnic în armonia voastră”. Încet-încet, această armonie vă va învălui, aducându-vă lumina, bucuria, şi vă veţi simţi atât de puternici şi rezistenţi încât nu vă va mai fi frică nici chiar de moarte. Da, datorită acestei armonii veţi ajunge să învingeţi moartea.

Numai că, pentru a atrage armonia, pentru a o construi, trebuie desigur să o iubiţi. Atât timp cât nu o iubiţi, cât nu aveţi nevoie de ea, nu o veţi atrage. Dar eu simt că începeţi să o iubiţi... şi că vă străduiţi sincer pentru a crea această armonie în voi înşivă şi în jurul vostru. Continuaţi şi, într-o bună zi, veţi simţi toate transformările ce se fac în lume datorită lucrării noastre: peste tot, datorită existenţei noastre aici, suntem pe cale să purificăm atmosfera pământului şi să inspirăm mulţi oameni care doresc să iasă din dezordinea în care se găseşte actualmente lumea. Da,

trăind în această armonie, nu numai că începem să preţuim împărăţia lui Dumnezeu, dar mai ales trimitem pe întreg pământul, până la stele, curenţi, unde, forţe de o asemenea intensitate şi splendoare, încât mai devreme sau mai târziu întreaga omenire va fi obligată să se amelioreze, să se transforme, să trăiască în belşug şi pace.

Cap. 4 - Bazele spirituale ale medicinii

Medicina occidentală este extraordinară, cu toate mijloace pe care ea le posedă astăzi prin progresele chimiei, chirurgiei, utilizării razelor!... Dar de ce, în loc să se vindece, oamenii sunt din ce în ce mai bolnavi? Ne întrebăm dacă există cu adevărat două persoane sănătoase pe întreg pământul, şi se descoperă chiar noi boli. Desigur, veţi spune că aceste boli au existat mereu, dar că oamenii erau atunci neştiutori, nu le diagnosticau, şi nici nu le tratau. Este ceva adevărat, dar nu în totalitate. Iar eu nu voi afirma, ca mulţi alţii, că ele se datorează numai poluării aerului şi apei sau falsificării hranei. Este adevărat că uzinele îşi aruncă impurităţile în apă, aerul este infestat de tot felul de gaze şi nori de fum, legumele şi fructele sunt cultivate cu îngrăşăminte chimice, iar uleiul, zahărul, untul, pâinea, totul este modificat, falsificat!... Dar acesta nu este decât aspectul material al problemei; adevăratele cauze ale bolii sunt în altă parte, ele se găsesc în modalitatea de a gândi, de a simţi, de a acţiona. Despre acest aspect nu se vorbeşte niciodată; nu se explică niciodată că un anumit gând sau sentiment poate altera sau otrăvi. Se încearcă vindecarea prin înghiţirea câtorva medicamente, dar ceea ce nu se cunoaşte, este faptul că, în realitate, gândurile şi

sentimentele sunt acelea care distrug sau reconstruiesc.

De abia de douăzeci sau treizeci de ani în Europa, cu ajutorul medicinii psihosomatice, s-a început să se înţeleagă cu adevărat faptul că psihismul joacă un rol în boli, ajungându-se în sfârşit la latura subtilă a omului. Dar această latură subtilă a existat din totdeauna! Oare de ce medicii se mai încăpăţânează însă în multe cazuri să nu vadă decât aspectul material, fizic? Acum patruzeci sau cincizeci de ani, toţi se preocupau numai de numărul de calorii necesare bunei funcţionări a organismului, se vorbea numai de cantitatea de protide, lipide, glucide şi săruri minerale pe care omul trebuia să le absoarbă prin hrană. Apoi s-au descoperit vitaminele, şi atunci s-a vorbit numai despre vitamine care, în doze mici, au o acţiune mult mai puternică decât protidele, glucidele etc... Acum, ultima descoperire sunt glandele endocrine ale căror secreţii foarte subtile, hormonii, sunt şi mai importante.

Oricare ar fi însă importanţa lor, glandele endocrine nu sunt responsabile de tot ce se petrece în organism: ele nu fac decât să execute ordinele primite, iar dacă ele sunt blocate, dacă secretă prea mult sau prost, este pentru că ele depind de alte funcţii mult mai subtile pe care cercetătorii nu le-au descoperit încă. Da, mai există încă lucruri de descoperit. Invizibilul este acela care comandă vizibilului, lumea subtilă comandă lumii fizice, spiritul comandă materiei. Dar contemporanii noştri nu au acceptat încă aceasta. Ei îşi închipuie că latura subtilă, psihică, depinde de materie, de corpul fizic, şi că de pildă gândurile sunt secretate de creier exact cum bila este secretată de ficat! In realitate, este exact invers, fiindcă gândurile

sunt entităţi vii. Dar eu v-am vorbit deja despre toate acestea şi nu voi mai reveni.

Fiinţa umană posedă în sine elemente capabile să se opună bolii. Dovada: se cunosc cazuri în care bolnavii care erau condamnaţi de medici au reuşit să se vindece. Cum? Cu ajutorul voinţei, al puterii gândului. Nu se întâmplă cu toţi, desigur, fiindcă trebuie să ai dezvoltate anumite capacităţi, dar este posibil. Eu v-am povestit despre unele plante ale căror rădăcini nu sunt fixate în pământ şi ele trăiesc suspendate în aer, extrăgându-şi energia necesară din atmosferă. Cum au reuşit?... Dacă unele plante sunt capabile să absoarbă în condiţii asemănătoare toate elementele ce le sunt necesare, fiinţa umană ar trebui să o facă şi mai bine! Chimiştii vor spune: „Acestea sunt procese chimice, este vorba mereu despre chimie...” Desigur, totul este chimie, dar chimia ascultă de spirit! Spiritul este capabil să producă elemente chimice curative. Ei bine, medicina nu a recunoscut, şi nici nu a acceptat încă aceste puteri ale spiritului, şi iată în ce constă eroarea sa.

Trebuie să recunoaştem totuşi că medicina conştientizează din ce în ce mai mult efectele binefăcătoare ale armoniei asupra sănătăţii; ea descoperă din ce în ce mai mult că multe maladii apar din cauza lipsei de armonie ce s-a instalat în viaţa interioară a oamenilor: lipsa armoniei în gândurile, în sentimentele lor etc... Medicina şi psihologia au găsit tot felul de termeni ştiinţifici acestor maladii, în timp ce eu am un vocabular simplu ce explică multe lucruri: eu numesc această situaţie lipsa armoniei. Dacă observăm cum armonia şi opusul ei acţionează în toate domeniile, în toate activităţile, în toate sectoarele societăţii, oricare ar fi cuvintele savante de care ne-am

folosi pentru a le exprima, aceasta s-ar reduce mereu la două cuvinte: armonie şi lipsa armoniei, sau, mai exact, ordine şi dezordine.

Medicina a făcut pe parcursul secolelor progrese considerabile, ea a găsit mijloacele de a învinge ciuma, holera, tifosul, tuberculoza etc... Dar ea nu reuşeşte încă să vindece omenirea de tulburările sistemului nervos: anxietatea, neliniştea, nervozitatea, depresiile ce acţionează defavorabil asupra organismului. Şi cum ştiţi, de altfel, bolile se deplasează: dacă în trecut exista în special o regiune a corpului ce era atinsă, astăzi există o alta: de exemplu, sistemul nervos sau inima. Desigur, există încă altele. Nu sunt totdeauna nişte boli incurabile, dar ele sunt foarte răspândite şi unele sunt foarte greu de vindecat, ca poliomielita, cancerul etc.

Eu însă sunt foarte mulţumit să constat că există totuşi un reviriment în mediile medicale şi că apar din ce în ce mai multe tendinţe noi care se apropie de învăţământul nostru. Şi cum teoriile, punctele de vedere pe care noi le-am dat sunt cele ale Ştiinţei Iniţiatice şi există din timpuri imemoriale, aceasta dovedeşte că ştiinţa oficială se reîntoarce spre marile adevăruri din trecut. Au existat în ultimul timp atâtea reacţii împotriva antibioticelor şi a chimioterapiei ce au dat în anumite cazuri rezultate negative, încât medicii sunt puţin agitaţi. Mulţi îşi îndreaptă privirea spre homeopatie fiindcă au observat că medicina alopată, ocupându-se numai de boală, uită omul cu însuşirile sale individuale, specifice. Ei au realizat deopotrivă că distrugând microbii şi viruşii ce cauzează boala, ei înlătură alţi microbi folositori organismului.

Medicina a înţeles deopotrivă că facultăţile psihice cu care omul este înzestrat îl fac pe acesta foarte

diferit de toate celelalte fiinţe vii. Ea a observat că aceleaşi remedii nu acţionau în acelaşi mod asupra tuturor bolnavilor, şi că nu trebuie administrat obligatoriu acelaşi tratament tuturor acelora care au aceeaşi boală. Homeopaţii buni studiază în amănunţime fiecare persoană: temperamentul său, dorinţele sale, stările sale psihice, şi îi administrează tratamentul care îi convine ei şi nu unei alte persoane. Ei au constatat că, pentru fiecare bolnav, trebuie ţinut cont de un ansamblu de elemente pe care le denumesc „factor de mediu”, în vreme ce medicina a neglijat până acum mediul în care se propagă boala, studiind numai boala însăşi. Ne reîntoarcem acum spre principiile expuse de Hipocrate. Hipocrate era un medic grec care a studiat medicina Egiptului şi Indiei. El arăta că trebuie acordat organismului mai ales posibilitatea de a se apăra, fiindcă organismul, adică natura, ştia să-şi pregătească apărarea pregătind spontan unele elemente chimice capabile să neutralizeze agenţii bolii. Atunci când un om îşi dezvoltă rezistenţa propriului organism, este atât de bine înarmat încât duşmanul se întoarce din drum la vederea acestor modalităţi de apărare. Dovada: în timpul unor epidemii s-a observat prezenţa unor oameni care circulau liniştiţi printre bolnavi fără să fie atinşi de boală, în vreme ce alţii, care îşi luaseră tot felul de măsuri de precauţie, erau răpuşi de boală. De ce? Deoarece, la prima categorie terenul nu era favorabil proliferării microbilor. Bolile nu atacă omul atunci când văd că locul este foarte bine apărat.

Hipocrate ajungea să întărească organismul prin mijloace naturale, băi, ceaiuri de plante, expunere la soare, odihnă, purificare, post etc... În vreme ce, astăzi, luând cantităţi de pilule ce slăbesc organismul,

oamenii îşi împiedică organismul să se apere; bazându-se mereu pe remedii exterioare, ei nu îşi dezvoltă forţele din sinea lor.

Folosiţi medicamente la cea mai mică indispoziţie; nu este bine. De ce să nu încercaţi mai întâi o metodă naturală? De exemplu, dacă aţi răcit şi tremuraţi, dezbrăcaţi-vă şi frecţionaţi-vă energic cu un prosop sau o mânușă de baie uscată, sau o mânușă cu păr aspru, apoi îmbrăcaţi-vă şi beţi mai multe ceşti de apă caldă, încotoşmănându-vă în plăpumi. Veţi transpira şi veţi avea astfel şanse să vă restabiliţi. încercaţi metoda mea, ea este simplă şi eu am experimentat-o de zeci de ori. Să nu procedaţi ca majoritatea oamenilor care aşteaptă să fie bolnavi şi care, în acel moment, au nevoie ca să se îngrijească de un întreg arsenal medical. Nu trebuie să aşteptaţi.

Apoi, fiţi atenţi, nu înghiţiţi orice, altminteri organismul vostru nu va mai face faţă tuturor atacurilor la care este expus. Multe anomalii apar din cauza abuzului de produse farmaceutice. De aceea, în loc să faceţi experienţe extinse în domeniul chimic, trebuie să căutaţi în alte direcţii; bolnavii trebuie plasaţi în condiţii complet diferite, pentru a trezi puterile adormite în ei înşişi. Fiinţa umană este zămislită ca să poată neutraliza tot răul din ea. Numai cunoştinţele lipsesc, voinţa lipseşte, într-un cuvânt, tot ceea ce este de natură spirituală lipseşte.

De altfel, aproape toţi sunt consideră în unanimitate că antibioticele, şi chiar radioterapia - razele ultraviolete, infraroşii, de cobalt etc - produc efecte secundare foarte dăunătoare. Se fac experienţe fără să se ştie ce se poate declanşa, şi anumiţi bolnavi, fără ştirea lor, servesc astfel drept cobai. Sau se folosesc animalele; dar ceea ce se potriveşte în cazul

animalelor, nu este obligatoriu bun pentru om. Cum ne putem gândi că ceea ce a avut succes la un şoarece sau un iepure va putea reuşi şi în cazul omului? Structura fiinţei umane este complet diferită de cea a şoarecilor şi a iepurilor! Apoi nu avem dreptul să omorâm mii şi mii de animale pentru a face experienţe. Este o crimă pe care omenirea o va plăti într-o bună zi.

Dacă citiţi Facerea, veţi observa că Dumnezeu a permis oamenilor să ucidă animalele numai pe timpul lui Noe. Lui Adam şi Evei, El le-a dat ca hrană legume şi fructe. Mai târziu, la ieşirea din arcă, cum oamenii şi-au pierdut inocenţa şi lumina, li s-a permis să omoare animalele pentru a se hrăni cu ele, dar li s-a interzis însă să atenteze la viaţa umană deoarece „sângele uman cere răzbunare”. Ei bine, eu cred că şi sângele animalelor cere răzbunare şi că multe boli vin de aici. Atât timp cât omul va vărsa sângele animalelor, tot aşa şi sângele uman va trebui vărsat. Aceasta reprezintă dreptatea.

Acum, o parte a medicinii se reîntoarce spre Hipocrate, spre natură. De exemplu, se redescoperă binefacerile apei de mare şi se construiesc din ce în ce mai multe centre de talasoterapie. Apa de mare conţine toate elementele necesare organismului, fiindcă aici întâlnim aceleaşi elemente ca şi în sânge. Tocmai datorită apei de mare egiptenii l-au vindecat pe Platon; iar babilonienii, chinezii şi japonezii cunoşteau deopotrivă această terapie. Eu sunt în totalitate de acord cu această terapie, fiindcă ea corespunde învăţământului nostru, care doreşte să restabilească echilibrul în om luând din acest rezervor inepuizabil care este natura tot ceea ce lipseşte organismului. După ultimele descoperi ale ştiinţei, se ştie acum că,

asemenea tuturor creaturilor, omul apare din mare şi în el se regăsesc toate elementele acesteia. Atunci când înoată în apa mării, echilibrul său se restabileşte, fiindcă această apă era elementul său primordial.

Este de asemenea foarte bine să beţi apă de mare, ca şi cum aţi fi făcut o adevărată transfuzie; la fel se poate proceda şi cu stridiile. Veţi spune: „Dar aceste elemente nu se pot lua sub forma unor pastile fabricate în laboratoare?” Nu, nu este acelaşi lucru fiindcă, în mare, aceste elemente sunt vii şi organismul le absoarbe şi le asimilează astfel mai bine. Nu este foarte recomandat pentru oameni tot ceea ce este fabricat într-o fabrică sau laborator. Unii pretind că mineralele conţinute în apa de mare au fost aduse acolo de ploi, râuri şi toate apele ce au străbătut straturile de pământ, dar ultimele cercetări au arătat că iodul, borul şi alte elemente foarte rare descoperite în mare nu se găsesc pe pământ; originea lor este încă necunoscută.

Ar fi ideal să se poată face băi cu apă de mare încălzită, fiindcă astfel apa pătrunde mai uşor în sânge aşa cum au demonstrat-o ultimele descoperiri ştiinţifice. S-ar putea adăuga acestei ape alge fiindcă acestea deţin deopotrivă o mare capacitate curativă. Bunica mea vindeca în acest mod, iar eu ştiu astfel de şaizeci de ani că este posibil să se restabilească armonia organismului făcând băi cu apă caldă şi ierburi. Este bine de asemenea să vă hrăniţi cu alge. Japonezii mănâncă multe, ceea ce le conferă o rezistenţă extraordinară. Atunci când m-am aflat în zona Pacificului, în insulele Hawai, am văzut magazine unde se vindeau tot felul de cochilii, crustacee, peşti şi de asemenea alge, dar nişte alge de o asemenea formă, de o asemenea consistenţă şi gust ce nu le mai

mâncasem niciodată. Iar oamenii cumpărau multe fiindcă existau din belşug. Ah, dacă aţi putea să vă procuraţi alge! Ele conţin toate elementele nutritive. Desigur, ele se pot găsi în unele centre de sănătate, dar trebuie să fiţi precauţi, nu se ştie dacă sunt mereu proaspete, nici în ce condiţii au fost pregătite. Ar trebui să mergem să ni le culegem noi înşine în anumite locuri, dar nu este uşor, marea este atât de poluată!

Vedeţi deci cât de inconştienţi sunt oamenii... Aceia care preconizează talasoterapia sunt încântaţi de rezultatele date de apa de mare şi de alge, dar nu se întreabă niciodată de unde provin aceste forţe şi energii pe care marea le transmite. Ei uită mereu esenţialul, iar esenţialul este soarele! El este acela care dă apei de mare şi algelor această vitalitate pe care oamenii o pot apoi extrage. El este factorul esenţial, apa de mare şi algele sunt numai nişte transmiţători. Dacă apa de mare nu este însufleţită de soare, ea nu va aduce nici o binefacere.

Esenţialul lipseşte întotdeauna din raţionamentul oamenilor, fiindcă ei nu posedă adevărat ştiinţă: ei nu se gândesc niciodată că tot ceea ce există pe pământ are la origine soarele. De exemplu, ce este un arbore? Nimic altceva decât o rezervor de raze de soare condensate. Când ardem un copac, toată această lumină se întoarce la soare lăsând în urmă nişte gaze, vapori de apă şi puţină cenuşă. Iar marea, ca şi copacul, nu este altceva decât un rezervor de raze solare. Soarele priveşte marea, o umple de viaţa sa, şi bând această apă sau scăldându-ne în ea, noi primim viaţa pe care soarele a depozitat-o aici. Fitoterapia şi aromoterapia folosesc plantele. Este o terapie pe care v-o recomand în aceeaşi măsură. De ce? Pentru că plantele au şi ele proprietatea de a capta şi concentra

în ele elemente care vin din soare sau din stele. Eu am o încredere absolută în virtuţile lor şi dacă ştim cum să le dozăm şi să le combinăm, ele nu cauzează nici un prejudiciu. Vă recomand, să folosiţi deci cât mai mult plantele.

Chiropraxia a fost redescoperită de un American şi s-a răspândit încet-încet în toate ţările, dar este o ştiinţă foarte veche. Iată încă o terapie pe care v-o recomand; de altfel, eu am subliniat deseori importanţa coloanei vertebrale spunându-vă că multe maladii sunt consecinţa unor defecte pe care aceasta le prezintă: o deviaţie, un nerv presat, o vertebră tasată... Iar cum nervii hrănesc organele, nu trebuie să încercăm să tratăm organele fără să tratăm nervii de care acestea depind, iar aceşti nervi trec prin coloana vertebrală. Organele sunt indirect legate de creier prin coloana vertebrală; ea este deci ca o punte între creier şi restul corpului, şi dacă ea nu funcţionează corect, apar tot felul de anomalii. Trebuie deci restabilit curentul ocupându-ne de nervii ce trec prin coloana vertebrală. Aceia care au studiat această ştiinţă au vindecat multe boli; ei au reuşit să vindece şi surditatea, care în anumite cazuri se datorează unei anomalii a coloanei vertebrale.

Magnetismul este şi el o terapie şi este, de altfel împreună cu fitoterapia, una dintre cele mai vechi. Din toate timpurile, Iniţiaţii au vindecat cu ajutorul magnetismului. Priviţi ce se spune în Evanghelii: Iisus a atins bolnavii, şi i-a vindecat. Cum? Introducând în ei o forţă, forţa sa, un fluid armonios, perfect. Era ca şi cum ar fi introdus viaţa. Şi ce face viaţa? Exact ceea ce face un suflu de aer pur când respiraţi, sau o transfuzie de sânge: ea restabileşte echilibrul organismului. Când un Iniţiat atinge un bolnav, el face o adevărată transfuzie

de vitalitate pentru că el trăieşte o viaţă armonioasă, o viaţă împlinită, o viaţă divină. Este ca şi cum şi-ar da sângele şi bolnavul se restabileşte instantaneu. Magnetismul este deci cea mai veche medicină, aceea a Iniţiaţilor care vindecau prin contact, sau pur şi simplu printr-o privire, prin câteva cuvinte, fără a atinge bolnavul. În realitate este principiul injecţiei, din moment ce constă în a face să pătrundă ceva în corp.

Există încă multe alte terapii. Unii, chiar înainte de război, s-au interesat de celuloterapie. Ei vindecă, prelungesc viaţa sau încetinesc îmbătrânirea injectând în corpul uman celule măcinate provenind din splina sau ficatul, din ganglionii, rinichii, etc... anumitor animale. Celuloterapia era deja cunoscută de secole, iar Paracelsus o cunoştea şi el. Ştim că există încă în Africa sau America, triburi care mănâncă anumite organe de animale pentru a le dobândi calităţile. De exemplu, ele cred că pentru a avea forţa şi curajul unui leu, trebuie să îi mănânce inima, în timp ce acela care mănâncă inima unui iepure devine temător. Evident, celuloterapia dă rezultate, dar este un fel de magie neagră din moment ce antrenează sacrificiul creaturilor vii. Este deci o terapie pe care nu o recomand. Este adevărat că ea vindecă, dar trebuie găsite alte mijloace. De pildă, Voronov făcea transplant de glande de maimuţă pentru a-i reda omului activitatea sexuală, dar s-a renunţat la această metodă pentru că s-a observat că, regăsindu-şi forţa sexuală prin această metodă, omul se reîntorcea şi spre animalitate. Dar, oricum, prelevarea celulelor animale pentru a le introduce în organismul uman nu este de dorit, iar eu nu o recomand.

Eu resping tot ceea contrazice ştiinţa pe care am studiat-o, Ştiinţa Iniţiatică. Această Ştiinţă Iniţiatică

consideră omul în întregul său, nu numai o latură a fiinţei sale: ficatul, splina sau inima... Hipocrate spunea că, atunci când există deja o tulburare într-o parte a corpului, întreg organismul este afectat. Trebuie să restabilim deci armonia generală, şi latura bolnavă va fi vindecată de organismul însuşi. În orice caz, medicamentele, injecţiile, antibioticele vor rămâne fără efect dacă fiinţa umană continuă să menţină dezordinea în sinea sa prin gândurile şi sentimentele sale.

Eu nu sunt de acord nici cu metodele care, studiind fiinţele şi lucrurile, le separă pe acestea de întreg, de această unitate care este universul, fiindcă ele le distrug. Nu se poate ajunge astfel la o judecată corectă. Este un obicei prost să analizezi, să diseci lucrurile. Eu am afirmat adesea că, pentru a studia lucrurile, nu trebuie să le smulgem din pomul vieţii. Dacă le separăm, le distrugem frumuseţea, lumina, strălucirea, vitalitatea, le reducem la stadiul de cadavre. Iar ştiinţa studiază tocmai aceste cadavre. Şi eu fac uneori nişte analize, tocmai pentru a vă orienta cât mai bine spre sinteză; eu nu mă opresc la analiză, fiindcă simpla analiză nu face decât să dezintegreze.

Dacă demontaţi un ceas, puteţi cunoaşte toate piesele sale componente... numai că el nu mai funcţionează. Biologii cunosc foarte bine elementele constitutive ale omului; plecând însă de la aceste elemente, ei sunt incapabili să creeze o fiinţă umană, o fiinţă care gândeşte, păşeşte, acţionează. Elementele există, dar lipseşte esenţialul: viaţa care cunoaşte dozele, combinaţiile şi toate condiţiile necesare pentru o bună funcţionare a organismului. Trebuie să redeşteptăm viaţa, fiindcă ea singură ştie cum să restabilească echilibrul în stomac, în creier, în plămâni,

peste tot. Dar cum biologii nu se preocupă de viaţă, ci de materie, ei nu reuşesc. Atât timp cât ei nu se vor descotorosi de filosofía lor materialistă şi mecanicistă ce separă lucrurile de unitatea cos mică, ei nu vor reuşi să salveze omenirea de boală. Idealul lor este desigur foarte nobil, ei fac mari sacrificii, posedă o inteligenţă şi capacităţi extraordinare, dar filosofía lor este greşită, de aceea multe lucruri le scapă încă din vedere.

Tot ceea ce vă spun se află în armonie cu această măreaţă filosofie ce mi-a fost transmisă şi pe care întreaga lume o va adopta într-o bună zi. Ştiinţa este deja obligată să se întoarcă din ce în ce mai mult spre adevărurile din trecut. De exemplu, chimiştii şi-au bătut joc mult timp de alchimişti care pretindeau că transformă plumbul în aur, dar ei au descoperit apoi că, deoarece atomul de plumb are 82 de electroni iar cel de aur 79, dacă se înlătură din plumb 3 electroni, 3 protoni şi câţiva neutroni, se obţine aur. Din nefericire, nu se poate fabrica acest aur în cantităţi mari, fiindcă el este încă instabil şi procesele de fabricare sunt foarte costisitoare. Ştiinţa oficială începe deci să se pună în mişcare, începând să se intereseze de frenologie, de telepatie, de radiestezie, şi în curând ea va recunoaşte şi astrologia. Veţi constata într-o bună zi că, toate aceste adevăruri pe care noi le-am enunţat de multă vreme, le veţi vedea, le veţi asculta şi le veţi citi peste tot. Ştiinţa va realiza din ce în ce mai mult că anticii au făcut mari descoperiri (oare cine i-a instruit?...) fără ajutorul telescopului sau al microscopului, şi atunci ea va studia cu seriozitate tot ceea ce ne-au învăţat Iniţiaţii şi va fi o mare agitaţie. În acel moment, totul se va răsturna: se va învăţa ştiinţa vieţii, sinteza, şi atunci împărăţia lui Dumnezeu va fi posibilă. Dar atât timp cât fortăreaţa ştiinţei oficiale

materialiste nu este răsturnată şi înlocuită cu ştiinţa Iniţiaţilor, dezordinea va continua.

Vă voi arăta acum de ce medicina preconizată de Ştiinţa Ezoterică le depăşeşte pe celelalte. Medicii au studiat în general în universităţi ce conferă mereu laturii fizice o poziţie primordială, şi ei neglijează gândurile, sentimentele, comportamentul, modul de viaţă care, din contră, trebuie să se afle pe primul loc. Adevărata terapie este felul nostru de viaţă; iar toate celelalte vin pe al doilea, al treilea, al patrulea loc...

Medicina psihosomatică studiază legătura dintre psihism şi corpul fizic, modul în care ele reacţionează unul asupra celuilalt. Medicina psihosomatică câştigă teren, şi este minunat, dar ea va fi şi mai eficace atunci când teoriile ei se vor baza pe o filosofie, pe o viziune de ansamblu veridică. Această viziune de ansamblu are ca punct de plecare fiinţa umană, fiindcă fiinţa umană se găseşte la baza oricărui lucru. Nici un progres adevărat nu va putea fi făcut în nici un domeniu (ştiinţific, economic, social, psihologic, medical...) atât timp cât nu se va cunoaşte structura fiinţei umane, forţele ce există în ea, cât şi legăturile ei cu universul, chestiuni pe care Ştiinţa Ezoterică le-a studiat de mii de ani.

Mulţi oameni de ştiinţă consideră omul drept o maşină; multă vreme ei l-au judecat într-o manieră mecanicistă, fără să se întrebe dacă în el există anumite forţe, entităţi şi inteligenţe complet necunoscute, capabile să producă elemente noi în organism. Ei nesocotesc faptul că omul posedă corpuri subtile. Ei nu ştiu ce reprezintă gândul, nici voinţa, şi cu atât mai mult sufletul şi spiritul, şi puterile pe care acestea le conţin. Cum îşi pot atunci imagina că, având aceste lacune, ei vor vindeca fiinţa umană? Este

imposibil. Desigur, planul fizic este important, dar trebuie să privim deopotrivă mai sus, acolo unde se găsesc alte existenţe, alte entităţi. Ceea ce eu vă spun aici se bazează pe o adevărată cunoaştere şi omenirea va fi obligată într-o bună zi să ajungă aici. Fiinţa umană este ceva mai mult decât o putem atinge şi vedea; ea nu se cunoaşte, şi nici medicina nu o cunoaşte. Da, medicina noastră lucrează încă asupra unor fiinţe pe care nu le cunoaşte; cum ar putea să obţină atunci mari rezultate?

Primul lucru ce trebuie cunoscut este că, dincolo de corpul fizic, omul posedă alte corpuri de natură subtilă: corpul eteric care impregnează corpul fizic şi care este purtătorul vitalităţii şi al memoriei. Apoi, corpul astral, adică corpul sentimentelor şi al emoţiilor. Apoi corpul mental... Eu v-am vorbit adesea despre aceste corpuri diferite: eteric, astral, mental, cauzal, budic, atmic (A se vedea Colecția Izvor: „Viața psihică: elemente și structuri”, Cap. 3: „Mai multe suflete și mai multe corpuri”.) şi nu am să mai revin astăzi asupra lor. De pildă, să luăm exemplul unei persoane al cărei corp eteric nu este legat în mod corect de corpul fizic prin punctul său de legătură: ea are unele indispoziţii, şi totuşi medicii nu observă nimic, deoarece corpul fizic este perfect normal. Ei da, nu se cunoaşte încă modalitatea de a se acţiona asupra corpului eteric. Atât timp cât medicii nu cunosc existenţa corpurilor subtile ale omului, să nu se aştepte la vindecarea completă a bolilor!

Trebuie deci să se studieze mai întâi fiinţa umană, fiindcă ea este cheia universului. Atât timp cât nu posedăm această cheie, ne vom găsi în faţa unor probleme nerezolvabile. Cercetătorii trebuie să acorde acum întâiul loc omului şi vor descoperi întreaga sa

latură invizibilă: aura sa, emanaţiile, vibraţiile sale, schimburile pe care el le face cu toate entităţile care populează natura şi diferitele lumi, puterea ce el o are de a se deplasa în spaţiu, de a capta unde, de a vedea şi a acţiona la distanţă... Atunci totul se va schimba. Atunci când ne ocupăm de om, ne aflăm în miezul lucrurilor, fiindcă omul este cu adevărat cheia tuturor misterelor.

Cărei terapii îi putem conferi acum întâia poziţie? Toate acelea pe care vi le-am enumerat: fitoterapia, talasoterapia, chiropraxia, şi chiar chimioterapia nu sunt cele mai eficace. Cea mai bună terapie este de a gândi, de a simţi şi a acţiona în armonie cu forţele şi existenţele luminoase ale naturii şi ale întreg universului. Omul trebuie deci să cunoască aceste forţe, aceste existenţe şi să se fie în acord cu ele. Aceasta este prima medicină. Desigur, eu nu le elimin pe celelalte, fiindcă unui bolnav aflat într-o stare foarte gravă nu i se poate recomanda să-şi schimbe modul de viaţă. În acest caz este nevoie de a acţiona repede: să i se administreze antibiotice, să i se facă o transfuzie de sânge, sau chiar să fie operat. Dar trebuie să se înţeleagă că cea mai bună medicină se practică zilnic prin modul de viaţă, adică prin maniera de a gândi, de a simţi, de a crede, de a iubi, de a se hrăni...

Iată de ce este atât de important ca, în loc să ne concentrăm mereu asupra bolii, să începem să studiem sănătatea, factorii de care ea depinde (respiraţia, nutriţia, comportamentul), iar legile ce îi asigură stabilitatea să fie cunoscute de toţi. Atunci nu va mai fi nevoie să se cheltuiască miliarde pentru a construi laboratoare de cercetare sau spitale, aşa cum se procedează în permanenţă acum.

Din nefericire, la radio, la televizor, atunci când se prezintă interviuri cu medici, aceştia nu vorbesc niciodată despre modul de viaţă: ei vorbesc despre tratamente noi, despre vaccinuri, raze, operaţii etc... iar oamenii au impresia că pot trăi oricum, nerespectând nici o regulă, făcând toate excesele posibile, fiindcă medicina va găsi vreo modalitate de a-i vindeca, permiţându-le să-şi continue viaţa lor dezordonată. Astfel, guvernele vor fi obligate încă să cheltuiască sume fantastice de bani pentru a-i vindeca pe oameni... până când se va descoperi în sfârşit că cel mai important lucru era foarte simplu: modul de viaţă.

Evident, nu putem să nu îi admirăm pe anumiţi medici, descoperirile, sacrificiile lor, este un lucru extraordinar! Dar se poate totuşi afirma că multe dintre strădaniile lor nu au folosit la mare lucru, fiindcă ei nu au ştiut în ce direcţie să cerceteze. Alţii îmi vor obiecta că, dacă sănătatea sau boala depind de modul de viaţă, copiii nu ar trebuie să fie bolnavi, fiindcă ei nu au avut timp să nutrească gânduri şi sentimente rele, nici să comită fapte rele. Este adevărat, în aparenţă, dar numai pentru aceia care ignoră faptul că fiinţa umană revine de mai multe ori pe pământ. Dacă un copil este bolnav, este din cauza modului său de viaţă avut în existenţele anterioare: el a meritat să se încarneze într-o familie în care părinţii i-au transmis anumite lacune.

Atât timp cât Ştiinţa Iniţiatică nu a fost studiată, adevăratele cauze nu vor înţelese, deci se vor trage concluzii greşite. Dar mereu o regulă rămâne valabilă: aceea de a plasa pe primul loc modul de viaţă, de a gândi, de a simţi şi a acţiona. Atât timp cât nu aţi înţeles aceasta, nu numai că nu veţi restabili nimic în această existenţă, dar veţi crea condiţii rele pentru

viitoarele voastre încarnări. Acceptaţi, atunci, toate aceste adevăruri transmise de Marii Iniţiaţi. Spuneţi-vă: „Deoarece există lucruri ce îmi scapă, mă voi încrede în ştiinţa divină şi voi acorda întâietate modului meu de viaţă”. Veţi putea adăuga apoi toate terapiile dorite. Dar eu insist, trebuie să acordaţi prima prioritate modului de viaţă.

Mai există încă o terapie pe care tocmai v-am menţionat-o indirect, aceea a soarelui. întreaga omenire se va întoarce într-o bună zi către soare, care este o sursă inepuizabilă, iar soarele va fi acela care va face vindecările complete - dar după modul de viaţă personal ce va constitui mereu prima terapie. Atunci când omenirea va trăi după legile divine, ea nu va mai avea nevoie de clinici şi de spitale. Se vorbeşte deseori în zilele noastre despre construirea unor noi spitale, fiindcă există din ce în ce mai multe boli şi mai mulţi bolnavi. Ceea ce înseamnă că oamenii trăiesc din ce în ce mai prost, şi gândesc din ce în ce mai rău. Ei sunt din ce în ce mai educaţi şi savanţi, dar sunt din ce în ce mai bolnavi. Este îngrijorător, deoarece există de o parte o evoluţie, dar de cealaltă... cum oare să o numim, decădere? Nu se va reuşi remedierea acestei situaţii cu ajutorul elementelor materiale, fiindcă Dumnezeu nu a conferit o eficacitate absolută materiei. Materia rămâne mereu un paliativ.

Corpul fizic este hrănit cu alimentele şi băuturile de care are nevoie, dar fiinţa umană nu este constituită numai dintr-un singur corp: ea este un suflet, ea este un spirit, iar sufletul şi spiritul nu se pot hrăni cu came, legume sau hormoni! Dar cum ştiinţa nu a prevăzut nimic pentru a răspunde nevoilor sufletului şi spiritului, ele sunt înfometate, însetate, ele suferă. De aceea, observăm atâţia oameni cărora nu le

lipseşte în aparenţă nimic: ei au un serviciu, o familie, o casă, o maşină, dar în sinea lor, ei se simt neîmpliniţi, nesatisfăcuţi sufleteşte. Aceasta dovedeşte că ei şi-au neglijat sufletul, iar cât priveşte spiritul lor, nici nu mai merită să mai vorbim! Medicina viitorului va fi obligată să considere toate necesităţile fiinţei umane până la domeniile spiritului şi spiritului, pentru a-i putea aduce elementele ce îi lipsesc.

Înţelegeţi-mă bine, învăţământul nostru nu vă va da nici case, nici maşini, nici haine, dar veţi găsi aici tot ceea ce vă poate împlini sufletul şi spiritul. Iar atunci când sufletul şi spiritul sunt satisfăcute, ele acţionează asupra corpului şi declanşează în el procese noi. Atunci, chiar dacă nu este bine îmbrăcat sau nu s-a hrănit îndeajuns, corpul păşeşte cu mândrie, cu capul sus. Da, învăţământul nostru vă oferă elementele cele mai preţioase şi indispensabile pentru echilibrul şi fericirea voastră.

Se ştie că mulţi bolnavi ar putea fi vindecaţi prin câteva cuvinte adecvate rostite de medic; dar cum este grăbit, acesta se mulţumeşte să scrie o reţetă şi pleacă. Pentru mulţi medici, iubirea, speranţa, încurajările nu contează; şi chiar ei îi omoară pe unii bolnavi spunându-le că nu se vor vindeca niciodată, că mai au doar câteva luni sau zile de trăit. Şi totuşi, unii medici îşi dau seama că trebuie să aibă relaţii amicale cu bolnavul, fiindcă nu numai medicamentele sunt acelea care vindecă. În trecut, mulţi medici erau apostoli, în vreme ce acum ei sunt adesea nişte mercenari. În Statele Unite se întâmplă chiar ca un bolnav să nu-şi întâlnească medicul: calculatoarele pun diagnosticul şi, în funcţie de rezultat, bolnavul îşi întâlneşte sau nu medicul care îi trimite reţeta prin poştă. Există din ce în ce mai puţine contacte umane,

totul este mecanizat şi iubirea dispare. Or, tocmai iubirea este cea care vindecă.

Dar totul se va schimba într-o bună zi, iar oamenii vor descoperi că iubirea, încrederea, speranţa le lipsesc, şi că îndoielile, bănuielile, conflictele, lipsa de armonie îi îmbolnăvesc. De aceea eu insist: medicina cea mai eficace este modul vostru de viaţă. Desigur, eu nu susţin că acesta acţionează la fel de repede ca un medicament. Atunci când înghiţiţi o pilulă, aproape imediat puteţi simţi rezultatele. Dar oare aceste rezultate sunt durabile? Iar organismul va tolera mereu bine aceste medicamente? Medicina pe care eu v-o propun este lentă, dar este cea mai sigură şi, pe parcursul vremii, cea mai eficace. Ea presupune numai ca omul să accepte o filosofie corectă, adevărată, ce îmbrăţişează totul, fiindcă tot restul depinde de ceea ce noi gândim.

Iar când vorbesc despre filosofie, eu subînţeleg singura şi unica filosofie ce nu este rezultatul unor acumulări intelectuale, ci a fost descoperită de Marii Iniţiaţi prin capacităţile lor extraordinare de clarvedere şi dedublare. Iar eu pot să vă spun că Cerul m-a ales pentru a fi unul dintre moştenitorii acestei filosofii divine. Fără ea, nu putem găsi calea şi, orice am face, ne vom rătăci. De aceea, eu acord întâietate acestei filosofii care ne explică cum să trăim în armonie cu toate forţele şi toate lumile, pentru ca în noi să nu mai existe nici lupte, nici contradicţii. Ea ne revelă deopotrivă cum este construit omul şi ce schimburi au nevoie să facă sufletul şi spiritul său cu forţele naturii. Ca şi respiraţia: respiraţia este şi ea un schimb indispensabil, iar dacă omul este lipsit de ea, el moare. Şi tot la fel va muri dacă sufletul şi spiritul său nu respiră, adică nu fac schimburi cu cosmosul.

Gândiţi-vă deci să vă legaţi de forţele naturii: va exista atunci o lumină ce vă va face să vedeţi universul ca o construcţie, ca un edificiu formidabil, în care totul este legat de la vârf la bază, iar în acel moment veţi putea restabili multe lucruri în Vol. De ce nu apreciaţi valoarea adevărurilor pe care vi le dau? Fiindcă eu nu sunt celebru şi recunoscut? Pe mine ceea ce mă interesează este să cunosc adevărul. Lui i-am consacrat întreaga mea viaţă. Restul, celebritatea, gloria, nu mă interesează la fel. De altfel, ele vor veni fără vrerea mea, fiindcă dacă vă aflaţi în adevăr, mai devreme dau mai târziu veţi fi recunoscuţi. Iar dacă vă aflaţi în greşeală, veţi fi deopotrivă descoperiţi, şi chiar dacă aţi fost ovaţionaţi, veţi fi uitaţi într-o bună zi. Nu, nu, eu lucrez pentru ceva ce nu va fi niciodată uitat, nici înlocuit.

Cel mai important este deci să învăţaţi cum să trăiţi, cum să gândiţi, să simţiţi şi să acţionaţi. În alte conferinţe, atunci când v-am explicat procesul formării plantelor sau al peştilor, sau chiar al copilului în pântecele mamei sale, eu v-am vorbit despre legea afinităţii, şi v-am arătat cum omul se leagă prin gândurile şi sentimentele sale de regiuni, de entităţi, de forţe şi de elemente din spaţiu care îi corespund, şi cum ajunge să le atragă . Da, omul atrage ceea ce este legat de el, este absolut, şi aşa se explică sănătatea şi boala, forţa şi slăbiciunea, inteligenţa şi prostia, frumuseţea şi urâţenia etc. Acestea sunt elemente ce au fost atrase (A se vedea Colecția Izvor: „Omul spre victoria destinului său”, Cap. 5: „Legea corespondențelor”.).

Dacă întâmpinaţi greutăţi, acestea se datorează fără îndoială faptului că în trecut aţi deranjat prin ignoranţa voastră ordinea lucrurilor; dar acum, datorită

acestei filosofii iniţiatice ce vă învaţă să lucraţi asupra gândurilor, dorinţelor voastre, vă puteţi lega de entităţile şi regiunile cele mai spirituale, construindu-vă un corp cu toate calităţile dorite: sănătate, forţă, frumuseţe... Acesta este secretul învierii. Dacă acceptaţi să înţelegeţi şi să aplicaţi această ştiinţă, veţi avea puterea nu numai să vă ocrotiţi de boli, ci să vă reconstruiţi corpul aşa cum doriţi. Desigur, se poate ca el să rezite pe moment eforturilor voastre, fiindcă de secole aţi lucrat în mod inconştient la distrugerea sa, iar acum este nevoie de timp îndelungat pentru a-i restabili sănătatea. Ceea ce vă spun este profund. Diploma de medic se obţine după şase, şapte ani de studii, dar pentru a poseda ştiinţa vieţii este nevoie de mii de ani, atât este de vastă!

Atunci când veţi înţelege nevoile sufletului şi ale spiritului, veţi înţelege deopotrivă că ele trebuie orientate spre o lucrare. Tot restul depinde de această activitate a sufletului şi a spiritului, fiindcă acolo, în suflet şi spirit, se află toate cauzele; restul constituie numai consecinţele. Atunci când ştim că am reuşit să atingem regiunea cauzelor (acolo unde se declanşează forţele), trăim în pace, în certitudine, fiindcă cunoaştem consecinţele ce vor urma. Iată cum se pot vindeca bolile psihice: oferind omului cunoaşterea, certitudinea. O fiinţă se simte dezorientată, neliniştită, neîmplinită, deoarece ea nu se leagă în mod conştient, prin sufletul şi spiritul ei, la forţele luminoase ale naturii. Dar când lumina apare, ea îi arată că este legată de imensitate, de veşnicie, că poate comunica cu forţele cosmice, că îşi poate transforma viaţa. Iar atunci siguranţa şi bucuria o însoţesc. Atât timp cât nu îi luminăm pe oameni, este aproape inutil să încercăm să îi vindecăm. Ei trebuie luminaţi încă din copilărie. Nu

putem să îi ajutăm pe oameni să-şi rezolve problemele lor fizice şi psihice decât arătându-le adevărata lor natură, cum sunt ei legaţi de Pomul Vieţii şi cum pot extrage de acolo forţe pentru a lucra şi a se transforma.

Să nu uitaţi niciodată: esenţialul constă în filosofía şi modul de viaţă; iar în planul fizic trebuie conferit primul loc soarelui. Ştiinţa va studia într-o bună zi cum se poate vindeca un bolnav cu ajutorul soarelui. În ce moment, cât timp trebuie să te expui la soare, cum să expui la soare apă în sticle de diferite culori, la ce oră trebuie să bei din ele, cum să lucrezi cu lumina soarelui sub toate formele sale, iar cu ajutorul aparatelor să se capteze din soare toate elementele curative pe care acesta le conţine. Va fi ceva extraordinar! Ştiinţa nu acordă momentan soarelui o mare consideraţie, deoarece ea se interesează numai de materie, de elementele chimice. Şi totuşi, dacă apa de mare, algele, ierburile, arborii şi chiar pietrele şi cristalele vindecă, este pentru că acestea îşi extrag forţa lor vindecătoare din soare. Soarele va fi ultimul ce va fi apreciat, dar când îl vom descoperi, vom fi obligaţi să îi conferim întâia poziţie: ne vom hrăni din soare, vom respira soarele şi vom asculta chiar şi muzica sa, fiindcă vom poseda aparate capabile să o capteze. Da, cea mai frumoasă muzică vine de la soare, deopotrivă şi cele mai importante mesaje. Vom asculta deci emisiunile soarelui. Vă întrebaţi dacă vă vorbesc serios? Desigur, este tot ce poate fi mai serios.

Eu consider că terapia viitorului va fi cea a soarelui: să priveşti răsăritul de soare, să te legi de el, să te concentrezi asupra lui pentru a primi toate particulele ce le trimite. Ştiinţa nu cunoaşte încă aceste particule eterice cu care sunt încărcate razele

de soare. Deşi nu a ajuns încă să admită latura cea mai subtilă a materiei, medicina a descoperit totuşi că elementele imponderabile sunt cele mai importante în organism şi pentru organism. După ce a încercat să vindece tulburările digestive, circulatorii, respiratorii, eliminatorii, ocupându-se numai de organe, ea a descoperit în final că secreţiile imperceptibile ale glandelor endocrine sunt cele care excită sau blochează funcţiile organelor.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici. Sistemul endocrin nu este ultima descoperire, fiindcă glandele endocrine depind de centri din ce în ce mai subtili... până la gând. Este ca şi cum în gând ar exista nişte glande care comandă întregului organism. De la gând până la organe există o întreagă ierarhie pe care ştiinţa o va descoperi într-o bună zi. Da, eu consider că glandele endocrine nu sunt cele mai importante deoarece ele mai depind şi de alte funcţii. Omul acţionează asupra sistemului său glandular prin gândurile şi sentimentele sale, şi astfel organismul său suferă sau îşi revine, iar dacă continuă sau încetează să crească, dacă slăbeşte sau se îngraşă, nu numai glandele endocrine sunt sigurele responsabile.

Este totuşi interesant de remarcat că ştiinţa lucrează acum cu elemente din ce în ce mai subtile. În medicină, homeopatia foloseşte remedii până la a treizeci şi una diluţie centezimală; s-ar putea crede că nu mai există nimic, dar totuşi mai este încă ceva care acţionează. Fizicienii descoperă aspectele din ce în ce mai subtile ale materiei: după protoni şi neutroni, mezonii şi neutrino. Atunci când vor ajunge la elementele eterice, ei vor descoperi particule şi energii încă necunoscute care vin din soare, şi o întreagă ştiinţă se va dezvolta privind razele de soare. Şi chiar,

în loc să se caute vitaminele în farmacii, acestea vor fi luate direct din razele de soare. Vitaminele întâlnite în farmacii nu pot fi asimilate perfect de organism, deci este mai bine să fie luate din fructe şi legume unde soarele le-a depus. Nu se cunosc încă toate proprietăţile ce le posedă cele mai cunoscute legume, precum ceapa, prazul, ridichea etc... Chiar şi frunzele de ridichi trebuie consumate, fiindcă sunt gustoase şi mai hrănitoare decât ridichile înşişi. Şi napii sunt deopotrivă extraordinari.

În încheiere, aş dori să vă spun că, dacă ştiţi cum să respiraţi, cum să beţi, cum să mâncaţi, veţi lua vitamine de oriunde soarele le-a depus, fiindcă cel mai important lucru este starea psihică în care primiţi lucrurile. Dacă nu vă găsiţi într-o stare favorabilă, puteţi să înghiţi vitamine întreaga zi fără să vă întăriţi organismul. Puteţi chiar provoca tulburări undeva în digestie sau circulaţie. Medicii nu insistă niciodată asupra importanţei stării de conştiinţă, a atitudinii interioare ce trebuie avută faţă de lucruri: de aceea medicamentele prescrise^ de ei îşi pierd o parte din eficacitate. Iată încă un lucru esenţial: atitudinea cu care întâmpinăm lucrurile.

Mulţi îmi spun: „Maestre, atunci când suntem cu dumneavoastră, noi gândim, simţim, acţionăm altfel, nu mai avem probleme, totul merge bine. Dar când ne îndepărtăm pentru un timp, nu mai este la fel: ne găsim în realitatea prozaică, nu mai avem aceeaşi convingere, nu mai rămâne aproape nimic din ceea ce ne-aţi spus”. Iar eu răspund că am făcut aceleaşi experienţe în tinereţe cu Maestrul meu Peter Deunov. Iar dacă mă aflu acum cu voi, este ca să vă conving nu numai să acceptaţi anumite adevăruri, dar şi să vă străduiţi să le menţineţi cât mai mult timp posibil.

Viaţa este grea?... Mie îmi spuneţi! Trebuie să luptaţi mereu, să faceţi faţă şi obosiţi. Eu ştiu că viaţa este foarte dificilă. Nu vă voi explica de ce este aşa pentru moment. Eu mă aflu alături de voi ca să vă fac să înţelegeţi că, dacă acceptaţi lumina acestui învăţământ, veţi deveni mai puternici, mai curajoşi, iar pacea şi speranţa se vor instala în voi.

Atunci când vă întoarceţi acasă, străduiţi- vă să menţineţi vii în voi aceste adevăruri pe care le-aţi primit, să nu le uitaţi. Spuneţi-vă: „Eu ştiu că nu voi putea scăpa de realităţile vieţii zilnice, dar trebuie să mă străduiesc să fiu vigilent în ziua în care poverile, descurajările şi gândurile rele vor veni. Orice s-ar întâmpla, eu nu voi ceda, nu mă voi apleca, nu îmi voi pierde avântul, entuziasmul şi speranţa”. Da, agăţaţi-vă de adevărurile pe care eu vi le dau, luaţi o gură de aer şi apoi faceţi faţă realităţii. Atunci veţi deveni puternici şi rezistenţi, veţi deveni un izvor de viaţă. Oare nu este mai bine aşa?

Mulţi afirmă: „Ah! Eu am înţeles! Acum voi deveni puternic. Să vedem ce se întâmplă!” Dar atunci când evenimentele apar, ei capitulează. Apoi, când vin aici, le este ruşine că au fost aşa de slabi şi se îndreaptă spunându-şi din nou: „Să vedem ce se întâmplă!” Da, până la următoarea vizită... cel mai înţelept lucru este să reveniţi aici până veţi deveni de neclintit. Acesta este învăţământul: să devii de neclintit, şi orice s- ar întâmpla, să vă amintiţi că sunteţi nemuritori şi că Dumnezeu v-a dat toate posibilităţile. Dacă veţi uita aceasta, veţi fi distruşi.

înţelegeţi-mă deci bine!... Veţi replica: „Noi vă înţelegem, vă înţelegem..”. Nu, nu aveţi încă această înţelegere pe care eu o am în vedere. A mă înţelege înseamnă să rămâneţi de neclintit în convingerile

voastre. Unii sunt, dar alţii... imediat ce se găsesc în vâltoarea vieţii, ei se lasă influenţaţi de mentalitatea materialistă care se gândeşte să asigure numai bunăstarea şi succesul material, fără a lua în considerare nevoile sufletului şi ale spiritului.

Credeţi-mă, descotorosiţi-vă de această filosofie materialistă care vă va slăbi, vă va dezumaniza. Iată dovada: atunci când unui om i se inoculează ideea că el este numai materie, că sufletul nu există, că nu există viaţă după moarte, ce se mai poate aştepta atunci de la el? El va comite orice crimă şi nu trebuie să ne mirăm. Cel mai grav este faptul că, prin aceste idei el îşi pierde voinţa de a face ceva sublim, se distruge în el puterea spiritului. Deci, el este ucis. În vreme ce, dacă acest om devine conştient că există un spirit, că el este spirit şi că, dacă i se oferă posibilitatea să se exprime, el va ajunge să facă lucruri măreţe, i se dau adevăratele puteri: corpul său începe să-l asculte, să se conformeze deciziilor sale, şi el nu clachează în faţa lipsurilor, a necazurilor, a bolilor; el înaintează, este puternic, rezistent şi antrenează întreaga lume! Dar dacă adoptă filosofía materialistă, el nu mai reprezintă nimic. Iată pericolul de a acorda întâietate corpului fizic, materiei, laturii exterioare, obiective. Desigur, dimensiunea răului nu apare imediat, dar fiinţa umană slăbeşte încet-încet şi moare. Recitiţi conferinţa despre forţa spiritului, veţi găsi acolo toate elementele pentru a avansa şi a învinge toate greutăţile. Da, acum trebuie să adoptaţi filosofía spiritului. Să nu îi ascultaţi pe cei slabi şi dezumanizaţi care vă împing spre pământ. Este adevărat, noi suntem materie, ţărână, dar numai într-o anumită măsură: cealaltă parte este celestă.

Singurul lucru ce mă interesează este această filosofie pe care v-o transmit cu răbdare şi care vă oferă toate posibilităţile de a vă dezvolta la infinit. Toate filosofiile care nu recunosc că omul poate avea această posibilitate de a evolua până la infinit nu îi pot da acestuia adevăratul sens al vieţii. Părăsiţi, deci, toate aceste filosofii.

Cap. 5 - Respiraţie şi nutriţie

Viaţa pământeană a omului începe printr-un suflu, prima inspiraţie. Plămânii se umplu cu aer datorită primei inspiraţii, se pun în mişcare şi declanşează viaţa. Iar după mulţi ani, atunci când se spune că cineva şi-a dat ultima suflare, toată lumea înţelege că a murit. Suflul înseamnă începutul şi sfârşitul. Viaţa începe printr-o inspiraţie şi sfârşeşte printr-o expiraţie.

Merită desigur să ne oprim asupra procesului respirator pentru a reflecta, pentru a înţelege că baza existenţei se găseşte aici, şi să ne exersăm astfel ca el să se efectueze din ce în ce mai bine. La majoritatea oamenilor, acest proces este împiedicat, diminuat sau otrăvit. De aceea, ei trebuie să înveţe să lucreze cu aerul pentru a se însufleţi, a se purifica şi a intensifica viaţa în ei.

Pentru a înţelege mai bine fenomenul respiraţiei şi legile sale, îl putem compara cu ceea ce se întâmplă în nutriţie. Ce facem atunci când mâncăm? înainte de a trimite mâncarea în stomac, o mestecăm. Gura este ca o mică bucătărie în care se pregătesc alimentele: ele se taie, se coc, se amestecă cu puţin ulei, adică salivă, şi anumite glande se ocupă de această lucrare. De aceea se recomandă ca hrana să fie mestecată vreme îndelungată până ce devine aproape lichidă. Dacă este

înghiţită fără să fie mestecată suficient, ea nu este bine preparată, organismul nu o poate asimila, şi rezultă multe resturi. Dacă hrana ajunge în stomac insuficient mestecată, organismul este obligat să cheltuiască multă energie pentru a o transforma, şi iată cum apare oboseala.

Să nu vă închipuiţi că oboseala apare mereu datorită faptului că aţi muncit prea mult. Nu, ea vine adesea dintr-o risipă de forţe. Iar hrana este mai greu de digerat şi organismul întâmpină multe greutăţi să o asimileze tocmai atunci când este înghiţită fără a fi bine mestecată, şi deopotrivă fără să fi fost impregnată de gândurile şi sentimentele proprii.

Trebuie să ştiţi că, pentru a efectua o lucrare spirituală în condiţii adecvate, este nevoie să vă protejaţi organismul şi să nu îi impuneţi cheltuieli inutile de energie. Unii îşi închipuie că, pentru a fi sănătoşi, activi, rezistenţi, trebuie să mănânce mult. Nu, este o greşeală. Puteţi face într-o zi această experienţă: mestecaţi fiecare înghiţitură de hrană cât mai mult timp posibil, chiar mai multe minute, până ce aceasta dispare complet în gură, şi veţi observa că, mâncând chiar foarte puţin, aţi asimilat forţe pentru mai multe ore. Vă vorbesc despre această experienţă, fiindcă am încercat-o şi eu adesea în tinereţe în Bulgaria, în vremea studenţiei, eu eram foarte sărac şi adesea aveam foarte puţină hrană, dar mi-am dat seama că, mestecând îndelung alimentele, mă simţeam mult mai sătul decât dacă aş fi mâncat într-un ritm obişnuit. Aşa am înţeles că hrana posedă energii pe care nu am învăţat încă să le eliberăm şi să le folosim.

Aş mai adăuga la acest subiect că este de preferat să nu ne săturăm complet la masă, ci să păstrăm la

plecare încă o mică senzaţie de foame. De ce? Pentru a lăsa de lucru corpului eteric. Da, pentru a umple acest mic vid ce l-aţi lăsat, corpul eteric este silit să mai caute hrană în regiunile mai subtile, şi după câteva clipe, nu numai că nu veţi mai avea foame, dar vă veţi simţi plini de noi energii, de energii fizice, dar şi psihice, şi vă veţi simţi mintea mai limpede. În vreme ce, dacă v-aţi săturat, paralizaţi activitatea corpului eteric şi este foarte rău pentru sănătate, fiindcă întreg organismul este ameninţat astfel să lâncezească.

Nu trebuie să paralizaţi corpul eteric, ci să îi oferiţi mereu acestuia dorinţa de a fi activ, de a avea ceva de făcut, de căutat. Fiindcă datorită acestei activităţi a corpului eteric vă menţineţi sănătoşi. Iar pentru a determina corpul eteric să devină activ, nu trebuie să satisfaceţi corpul fizic; dimpotrivă, această mică privaţiune simţită de corpul fizic incită corpul eteric la lucru.

Să revenim însă la analogiile existente între respiraţie şi nutriţie.

Aceleaşi legi guvernează aceste două procese. Nu este bine să respirăm repede, fiindcă aerul nu are timp să coboare profund în plămâni pentru a-i umple, a-i umfla, a-i dilata. Trebuie să respirăm lent, profund şi chiar, din când în când, să reţinem pentru câteva secunde aerul în plămâni înainte de a-l elibera. De ce? Pentru a-l „mesteca”. Da, plămânii ştiu să mestece aerul, aşa cum gura ştie să mestece alimentele.

Atunci când gura mestecă alimentele, acţionează deja ca un stomac, dar ea se ocupă de latura subtilă a hranei. Aceasta nu a fost studiată încă aşa cum trebuie. Gura este un stomac subtil, spiritual, în care se desfăşoară cea mai importantă lucrare. Stomacul primeşte partea cea mai grosieră a hranei de îndată ce

gura a absorbit întreaga parte eterică, subtilă. Acest lucru se poate verifica. Un bolnav a trebuit să postească mai multe zile; desigur, el se simte foarte slăbit. îi daţi un fruct: el începe cu greu să îl mestece, şi chiar înainte de a-l înghiţi, el simte că forţele îi revin. Aceasta dovedeşte cu adevărat că în gură există celule, glande care extrag primele din hrană partea cea mai eficace, mai profundă. Apoi, stomacul se ocupă de elementele cele mai grosiere.

Oamenii care mănâncă mult şi cu lăcomie, trimit în stomac cantităţi de hrană mestecată prost iar gura nu a putut extrage elementele cele mai subtile; ei vor avea poate astfel oasele mai puternice, muşchii mai tari şi mai mult sânge în vene, dar sistemul lor nervos nu va fi alimentat. Sănătatea sistemului nervos depinde de lucrarea care se face în gură. Dacă doriţi să aveţi o rezervă inepuizabilă de forţe nervoase, să vă puteţi stăpâni corpul fizic, emoţiile, sentimentele, mestecaţi calm, domol, în mod conştient şi cu iubire. Experimentaţi, şi veţi vedea că veţi creşte considerabil forţa sistemului vostru nervos. Cei mai mulţi oameni mănâncă repede, înghit fără să mestece, şi apoi sunt agitaţi, nervoşi, întreaga zi. Educaţia de sine începe printr-o nutriţie conştientă, raţională. Acela care respectă legile nutriţiei se va simţi liniştit, calm, şi va dobândi stăpânirea de sine, autocontrolul, pacea. Vreţi să vă stăpâniţi nervii? începeţi prin nutriţie.

Putem înţelege acum, prin analogie, cum se regăsesc legile nutriţiei în procesul respiraţiei. Aerul pe care îl respirăm este ca o „înghiţitură”, o înghiţitură plină de forţe extraordinare. Dacă îl eliminăm prea repede, plămânii nu îl pot „coace”, nu îl pot „digera”, nici asimila corespunzător pentru ca organismul să beneficieze de forţele ce le deţine. Iată de ce mulţi

oameni sunt obosiţi, nervoşi, iritaţi: ei nu ştiu să se hrănească corect cu aer, ei nu îl „mestecă” deloc şi îl elimină imediat. Ei respiră numai cu partea superioară a plămânilor, iar rezultatul este că aerul viciat nu poate fi eliminat şi înlocuit cu aer curat. Respiraţia profundă este un exerciţiu minunat pe care trebuie să vă gândiţi să îl practicaţi, fiindcă el reînnoieşte energiile.

Aveţi o maşină sau o motocicletă; le alimentaţi cu un combustibil lichid: benzina. Atunci când scânteia motorului aprinde benzina, aceasta se transformă în gaz (adică în elementul aer). Atunci se degajă o energie, şi datorită acestei transformări generatoare de energie vehiculele cu motor pot funcţiona. Ei bine, la fel se întâmplă şi atunci când ne hrănim: pe măsură de alimentele se descompun în gura noastră, în stomac şi aşa mai departe, ele trec succesiv prin mai multe etape şi aceasta degajează de fiecare dată energie.

Hrana este obligată deci să se transforme în corpul nostru, trecând prin mai multe etape. Atunci când o mestecăm, ea devine lichidă, degajă atunci o anumită energie, fiindcă elementul gazos se eliberează de această materie lichidă în care era comprimat, închis: el are nevoie de a se destinde, de a se dilata şi eliberându-se, el declanşează anumite procese. Elementul gazos eliberează la rândul său un element eteric, destinat să hrănească alte regiuni şi să declanşeze alte mişcări. Iată secretul vieţii.

De ce ne hrănim? Pentru a obţine din hrană forţa ce este concentrată în ea. De unde vine această forţă? Din soare. Da, soarele şi-a comprimat energiile în legumele şi fructele cu care ne hrănim. El îşi trimite pe pământ energiile, şi toate plantele şi vegetalele le absorb sub o formă eterică şi le condensează într-un mic volum. Cât despre creaturi, ele fac operaţiunea

inversă hrănindu-se, fiindcă a te hrăni înseamnă a descompune materia pentru a elibera forţele pe care soarele le-a înmagazinat în aceasta.

Da, soarele şi-a introdus forţa în întreaga natură. Chiar şi pietrele sunt pline de ea. De aceea, dacă petreceţi câteva zile la munte sau la ţară în zile însorite, căutaţi pietrele mari încălzite puternic de soare şi întindeţi-vă pe ele; aceasta este o metodă curativă foarte puternică.

Soarele revarsă o energie considerabilă în întreaga natură pe care fiinţele o captează şi o absorb. Această energie se găseşte deopotrivă şi în aer sub forma a ceea ce hinduşii denumesc drept prana. Cel mai propice moment de a capta prana sunt cele câteva minute care preced răsăritul soarelui. Priviţi deci soarele la răsărit: el este calm, atât de fraged încât ai dori chiar să îl bei... Nu te poţi detaşa de el, eşti aproape trist fiind obligat să îl părăseşti pentru a-ţi relua ocupaţiile vieţii zilnice.

Cel mai important nu este să absorbiţi o mare cantitate de hrană, de lichid sau aer, ci să le asimilaţi în mod corespunzător. Pentru aceasta, trebuie să le reţineţi îndelung, pentru a extrage din ele tot ceea ce conţin. Ştiţi oare câtă energie conţine o bucată de pâine?... Ce credeţi?... Ei bine, o energie suficientă ca să pui în mişcare un tren cu o sută de vagoane ce dă ocol de trei ori pământului! Atunci, de ce trenul care suntem noi nu parcurge decât câţiva metri cu această înghiţitură? Fiindcă noi nu am ştiut să extragem din aceasta întreaga energie pe care o conţine.

La fel se întâmplă şi cu aerul pe care îl respirăm. Ca să extragem din aer un maxim din bogăţiile sale, trebuie să îl comprimăm, să îl reţinem în plămâni. În timpul acestei compresii organismul lucrează: el

provoacă fazele de aprindere şi explozie dintr-un motor. Cum aerul nu poate scăpa, natura îi deschide mici căi în organism astfel ca el să poată circula prin acestea. Dacă îl eliminaţi imediat, dacă îl lăsaţi să scape, întreaga energie ce o conţine se pierde. Datorită retenţiei, această energie urmează micile canale pe care natura le-a amenajat pentru ea. Ea îi spune: „Vino pe aici! Treci pe dincolo!..”. şi pe traseul energiei, natura a dispus mii de angrenaje ce trebuie atinse pentru a fi puse în mişcare.

La fel, dacă asistaţi la răsăritul de soare şi nu vă gândiţi să îi reţineţi razele, dacă le lăsaţi să treacă fără să faceţi nimic, ele vor rămâne nefolosite şi ineficace. Dar dacă le captaţi în mod conştient, dacă le acumulaţi şi le comprimaţi în voi, le deschideţi o cale în spiritul vostru: Ele circulă ca o forţă formidabilă, declanşează centri puternici şi vă veţi simţi uneori chiar ca nişte vârtejuri de foc.

Chiar şi o băutură trebuie reţinută puţin în gură. În primii ani când eram discipolul Maestrului Peter Deunov, ficatul meu nu funcţiona foarte bine... L-am întrebat într-o zi pe Maestru ce trebuie să fac ca să mă vindec. Iată ce mi-a răspuns el: „Iei câteva înghiţituri de apă în gură, le reţii şi încerci să înghiţi încet această apă, cu calm, gândindu-te la ea, simţindu-i gustul... Fă acest exerciţiu de mai multe ori pe zi şi te vei vindeca.
- Oh, ce mai înseamnă şi asta? Să beau câteva înghiţituri de apă gândindu-mă la ea şi mă voi vindeca?” Eu nu credeam, atât era de simplu, dar Maestrul nu mi-a dat altă explicaţie. Mult mai târziu am înţeles. Evident, tulburările grave ale ficatului nu se vindecă numai bând astfel apa, dar faceţi acest exerciţiu din când în când, deoarece va avea un efect binefăcător asupra voastră.

Vedeţi, cel mai mare secret constă mereu în a transforma elementele într-un grad mai mare de subtilitate: elementele solide în lichide, cele gazoase în elemente eterice. Acela care este capabil să o facă posedă secretul de a se inspira veşnic de la Izvor. Toate fiinţele o fac deja într-o manieră puţin inconştientă, de aceea ele sunt în viaţă, dar nu o fac în totalitate, o fac într-un mod mecanic, fără a se gândi la aceasta. Or, procesul nu se realizează la fel dacă eşti conştient sau nu.

A subtiliza materia înseamnă a elibera energia conţinută de aceasta. Tot ceea ce este gros, compact, greu, reprezintă o materie neorganizată în care energia rămâne prizonieră. Cu cât închidem în noi înşine mai multă energie, ca marii mâncăcioşi de pildă, cu atât mai mult ne facem rău. Dimpotrivă, energia trebuie eliberată. Acesta este de altfel şi rolul respiraţiei în timpul meselor: ea ne permite să eliberăm mai bine energiile conţinute în hrană. Eu v-am spus-o adesea: nutriţia este o combustie; or, focul are nevoie mereu de aer ca să fie reactivat, de aceea suflăm deasupra sa. Dacă respiraţi bine de câteva ori atunci când mâncaţi, combustia alimentelor se face mai bine. Este de ajuns să vă opriţi de trei, patru ori, în timpul unei mese pentru a respira profund: hrana eliberează astfel mai mult energiile.

Sarcina noastră nu este aceea de a condensa, de a materializa energia, ea este deja condensată la un grad suficient. Ceea ce trebuie să facem este să o degajăm, să o eliberăm. Marii Iniţiaţi care cunosc această lege a dezintegrării materiei descompun câteva mii de miligrame din creierul lor, şi datorită energiei astfel eliberate ei fac minuni. Ei operează această dezintegrare cu ajutorul gândului. Este un

secret pe care îl cunosc de mii de ani. Ei aplică fisiunea atomului propriului creier care este o materie de o bogăţie inepuizabilă.

Cineva va spune: „Dar şi eu pot să dezintegrez deopotrivă materia: eu am avut temperatură patruzeci de grade, şi am slăbit trei kilograme!” Ei nu, o adevărată eliberare de energie presupune extragerea unor forţe. Din contră, febra vă slăbeşte, ea distruge numeroase celule, şi pierdeţi materie fără să câştigaţi forţe. În timp ce acela care meditează, dezintegrează cu ajutorul concentrării câteva particule infime de materie care degajă energie şi este cu atât mai benefic şi mai de dorit cu cât alte particule mai pure şi mai luminoase vin să le înlocuiască. Ceea ce nu este cazul atunci când este vorba despre o boală sau de o altă cheltuială de energie. Trebuie sa ajungi să discerni printre pierderile de energie, care vă îmbogăţesc şi care vă secătuiesc.

Pentru a degaja elementele eterice din aer, este deci necesar, cum v-am spus-o să „mestecaţi” aerul. Plămânii sunt alcătuiţi din mai multe regiuni: una este comparabilă cu o gură, alta cu stomacul, dar poziţionate de jos în sus. De altfel priviţi plămânii: nu seamănă ei cu un arbore răsturnat care are trunchi, ramuri şi frunze? Arborele îşi are frunzele în sus în timp ce plămânii îşi au „frunzele”, alveolele, în jos. Prin frunzele sale, arborele face schimburi cu atmosfera gazoasă exterioară, în timp ce plămânii lasă să pătrundă aerul în ei prin „trunchi” şi „ramuri”. Acum, dacă vrem să împingem mai departe observaţia, ne vom da seama că baza plămânilor funcţionează ca o gură şi vârful lor, ca un stomac. Când mâncăm, noi introducem mâncarea în gură, prin partea de sus, pentru a o mesteca, apoi ea coboară în stomac. Când

respirăm, este invers: o respiraţie profundă umple plămânii de aer până la bază, în profunzimea alveolelor şi acestea încep să „mestece” aerul, ca o gură; altfel, respiraţia rămâne superficială, aerul este reţinut în vârful plămânilor (stomacul lor), nemestecat. Trebuie să practicăm masticaţia profundă, respiraţia abdominală: dacă nu facem ca aerul să coboare până în baza plămânilor, absorbim numai particulele mai grosolane. Dar dacă trimitem aerul până în baze, până în punctul de a face presiune asupra diafragmei, având grijă să-l reţinem câteva momente, „gura” intră în funcţiune şi ea este aceea care reţine particulele eterice cele mai subtile pentru a le trimite în tot organismul.

Dar, pentru a extrage din atmosferă elementele subtile pe care le conţine, nu trebuie numai să reţinem aerul inspirat, ci să-l trimitem încet din baza plămânilor, în înalt. Aici, el exercită o presiune asupra celulelor lobilor superiori care sunt pregătiţi pentru o cu totul altă lucrare decât celulele lobilor inferiori. Ştiinţa va verifica mai târziu aceste realităţi, căci toate celulele organismului, chiar şi cele din interiorul aceluiaşi organ, sunt diferenţiate, specializate şi reprezentate conform sarcinilor lor. Celulele situate la baza plămânilor sunt destinate absorbţiei aerului într-o altă manieră decât cele situate la vârf. De aceea, este mai dăunător pentru sănătate să respirăm superficial decât să înghiţim mâncarea nemestecată. Aceia care au o respiraţie profundă se hrănesc cu adevărat, în timp ce aceia care respiră superficial fac doar să se menţină în viaţă, dar nu se hrănesc.

Pentru a ne face să înţelegem mai bine importanţa respiraţiei, Maestrul Peter Deunov ne-a reamintit într-o zi un episod biblic al luptei lui Iacov cu îngerul. După ce

l-a învins pe Iacov, îngerul îi spune: „Lasă-mă să plec fiindcă apar zorile.” Dar Iacov îi răspunde: „Nu te las să pleci până nu mă binecuvântezi.” Şi Maestrul ne-a explicat: „Iată, ar trebui să faceţi acelaşi lucru cu aerul: primiţi-1, umpleţi-vă plămânii şi nu îl expiraţi până ce el nu v-a dat toate binefacerile ce le poartă”... Vi se pare că a fost o reacţie violentă din partea lui Iacov? Nu, este un exces de zel, o ardoare spirituală, iar noi trebuie să facem acelaşi lucru. Atât timp cât aerul nu ne-a dat toate binefacerile ce le conţine, el nu trebuie expirat. Acesta este secretul împlinirii.

Cap. 6 - Respiraţia

I. *Efectele sale asupra sănătăţii*

Ştiinţa respiraţiei s-a dezvoltat mai ales în India, în urmă cu mii de ani, cu tehnici deseori complexe. Această ştiinţă este atât de vastă încât sunt necesari ani, secole, pentru a o studia. Yoghinii, asceţii au înţeles importanţa respiraţiei, nu numai pentru vitalitate, dar şi pentru funcţionarea gândirii, fiindcă ei au avansat foarte mult în cercetările lor şi au putut sesiza că toate ritmurile organismului nostru se bazează pe un ritm cosmic.

Acum, bineînţeles, eu nu vă sfătuiesc să vă aventuraţi în exerciţii complicate, nu sunteţi yoghini indieni, şi dacă nu sunteţi prudenţi şi înţelegători, riscaţi să vă dezechilibraţi, să vă distrugeţi sănătatea, cum li s-a întâmplat deja multora.

Exerciţiile de respiraţie pe care noi le practicăm în Şcoala noastră sunt foarte simple. Iată-le:

1. Vă astupaţi nara stângă şi inspiraţi profund aerul prin nara dreaptă numărând patru timpi.
2. Reţineţi aerul şaisprezece timpi.
3. Astupaţi nara dreaptă şi expiraţi prin nara stângă numărând opt timpi.

Reîncepeţi exerciţiul inversând:

1. Vă astupaţi nara dreaptă şi inspiraţi profund aerul prin nara stângă numărând patru timpi.
2. Reţineţi aerul şaisprezece timpi.
3. Astupaţi nara stângă şi expiraţi prin nara dreaptă, numărând opt timpi.

Repetaţi de şase ori exerciţiul pentru fiecare nară.

Când ajungeţi să faceţi acest exerciţiu uşor, puteţi dubla timpul, adică opt, treizeci şi doi, şaisprezece, dar vă sfătuiesc să nu mergeţi mai departe.

Respiraţia joacă un rol capital în viaţa unui spiritualist, de aceea el trebuie să îşi organizeze timpul în aşa fel încât să poată face acest exerciţiu în fiecare dimineaţă înainte să mănânce. După micul dejun, nu este acelaşi lucru, plămânii sunt jenaţi în mişcarea lor şi este chiar nociv. Trebuie întotdeauna să faceţi exerciţiile de respiraţie pe nemâncate sau la patru, cinci ore după masă.

Voi adăuga că, atunci când inspiraţi profund - cu ambele nări de această dată - nu trebuie să inspiraţi aerul brusc. Inspiraţi întotdeauna lent şi îndelung, iar apoi la expiraţie puteţi proiecta aerul dintr-odată şi cu putere.

Respiraţi lent, ritmic, acordând întreaga voastră atenţie acestui aer ce pătrunde în Vol. Gândiţi-vă că el este purtătorul elementelor binefăcătoare care vor contribui la sănătatea voastră. Cineva va spune: „Eu fac exerciţii de respiraţie de ani de zile şi nu văd nici

un rezultat.” Ce ştie el? Poate nu este perfect sănătos, dar în ce stare s-ar afla dacă nu ar fi făcut aceste exerciţii? Şi apoi, este el sigur că în timpul acestor exerciţii şi-a concentrat gândurile spre vindecarea dorită? Nu s-a gândit oare la cumpărăturile pe care trebuie să le facă după amiază, sau la ultima discuţie cu soţia sa sau cu patronul? în acel moment, nici un rezultat nu este posibil.

În timpul exerciţiilor de respiraţie, trebuie să lăsăm de o parte toate grijile vieţii zilnice, să nu admitem nici o dispersie, ci să facem această lucrare cu întreaga gândire, cu toată credinţa. Credinţa este un sentiment divin care trezeşte în om forţe nebănuite de gândire şi acţiune, de aceea ea stă la baza tuturor vindecărilor. Chiar dacă nu ea este cea care produce vindecarea, ea reprezintă condiţia esenţială.

Exerciţiile de respiraţie făcute cu regularitate ameliorează sănătatea. Există pentru fiecare dintre noi o metodă ce trebuie să o găsim ascultându-ne medicul interior. Fiindcă noi toţi avem un medic interior şi acela care nu-l ascultă va fi forţat să apeleze la medicii din exterior. Ascultaţi de medicul vostru interior, el vă va indica cum să respiraţi, de câte ori pe zi, şi în ce momente să faceţi aceste exerciţii, căci acest lucru diferă de la o persoană la alta, şi fiecare trebuie să îşi găsească propriul ritm.

În ceea ce îi priveşte pe medici, ar fi bine ca ei să se ocupe de persoane înainte ca acestea să se îmbolnăvească, ar fi suficient să îi înveţe să respire. De altfel, în viitor, medicii nu se vor mai ocupa de bolnavi. Sunteţi uimiţi? Da, ei se vor ocupa de cei sănătoşi pentru a-i învăţa cum să îşi menţină sănătatea, în timp ce acum ei nu fac decât să repare oalele sparte, şi atunci când reuşesc să o facă!... Respiraţia profundă

este un puternic remediu preventiv cât şi curativ. Şi chiar dacă trebuie să luaţi un medicament, acesta va acţiona mult mai bine asupra voastră dacă, absorbindu-1, adăugaţi şi respiraţia profundă şi conştientă.

Respirând profund, gândiţi-vă cu o convingere profundă că primiţi prin aer binecuvântările divine. Mulţi dintre voi se îndoiesc încă, atât de nou este pentru ei, că Dumnezeu a pus în aer toate elementele utile şi necesare sănătăţii noastre. Ei bine, ei trebuie să se convingă şi să se străduiască să le absoarbă. Veţi spune: „Dar cum să facem?” Este simplu, respiraţi concentrându-vă asupra ideii că absorbiţi elementele de care aveţi nevoie: calciu, iod, magneziu etc. Da, fiindcă organismul ştie foarte bine ce îi lipseşte, el adăposteşte o întreagă echipă de chimişti competenţi care ştiu să extragă din aer substanţele cele mai necesare. Desigur, aceasta nu va înlocui mersul la farmacie pentru a căuta medicamente. Veţi avea nevoie de mai puţine produse farmaceutice dacă ştiţi să captaţi prin respiraţie elementele necesare sănătăţii voastre. Singura creatură de pe pământ capabilă, cel puţin pentru moment, să respire conştient este fiinţa umană: de aceea se spune despre om că este un suflet viu. Fiţi deci conştienţi că respirând, absorbiţi viaţa divină.

Această viaţă divină, această chintesenţă foarte preţioasă conţinută în aer, a fost denumită de yoghinii indieni prana. Prana stă la baza tuturor energiilor din cosmos. Dimineaţa, la răsăritul soarelui ea este în cantitate foarte mare. Respirând în mod conştient aerul prin nări, punem în mişcare anumite uzine în corp ce încep să lucreze pentru extragerea acestei chintesenţe. Odată captată, această chintesenţă

începe să circule în lungul nervilor. Yoghinii, înţelepţii Indiei care au studiat sistemul nervos au înţeles că această prana atât de subtilă circulă ca un foc în ramificaţiile nervoase situate de o parte şi de alta a coloanei vertebrale. Aşa cum sângele circulă de-a lungul venelor, arterelor şi capilarelor, tot aşa şi acest fluid foarte subtil, prana, circulă de-a lungul sistemului nervos. Este o hrană ce întăreşte vitalitatea, echilibrul, luciditatea. Dar evident, trebuie să fii foarte exersat ca să poţi capta prana.

Respiraţia mai are şi o influenţă asupra funcţionării creierului. Este bine să citiţi, să studiaţi, să meditaţi, dar trebuie să ştiţi că funcţionarea creierului depinde de restul organismului, şi în special de plămâni. Desigur, plămânii nu au o acţiune directă asupra creierului, dar ei constituie un factor foarte important pentru purificarea sângelui. Iar atunci când sângele este pur, el irigă creierul depunând în el elementele ce uşurează înţelegerea, meditaţia.

Obişnuiţi-vă deopotrivă să faceţi în timpul zilei câteva respiraţii profunde aşezând palma mâinii stângi, întoarsă, pe plexul solar, iar dreapta deasupra celei stângi. În timpul acestui exerciţiu trebuie să simţiţi dilatarea şi contractarea diafragmei. Respiraţia acţionează asupra circulaţiei şi este important pentru toate organele corpului ca aceasta să se facă în cele mai bune condiţii.

în ceea ce priveşte diafragma, voi ştiţi că ea joacă deopotrivă un mare rol în respiraţie. În timpul inspiraţiei, când plămânii se dilată, diafragma coboară, iar în timpul expiraţiei, când ei se contractă, diafragma urcă din nou. Anumite boli digestive sau pulmonare se datorează unei proaste poziţii sau unei contracţii a diafragmei. Diafragma este un muşchi puternic care

trebuie să rămână suplu. Respirând, trebuie să supravegheaţi şi poziţia coloanei vertebrale pentru a o menţine cât mai mult timp dreaptă. Coloana vertebrală are o importanţă capitală pentru sănătate: totul depinde de ea. Dacă nu este dreaptă, se pot produce multe dezordini în organism şi în viaţa psihică!

Noi mai facem zilnic şi exerciţii de gimnastică şi este de dorit să armonizăm respiraţia cu mişcările executate. Trebuie să inspirăm atunci când ridicăm braţele, să reţinem aerul pentru un timp şi să expirăm numai atunci când ne aplecăm; deci să inspirăm atunci când corpul se întinde şi să expirăm atunci când el se pliază. Legând corect gesturile cu respiraţia, veţi înţelege mai bine sensul lor şi veţi obţine rezultate mai bune.

Ne putem folosi de respiraţie pentru a remedia anumite neajunsuri. Să presupunem că vă aflaţi într-un loc friguros şi că nu aveţi nimic cu ce să vă încălziţi. Respiraţi atunci foarte profund şi reţineţi aerul cât mai mult timp: trimiteţi astfel la periferia corpului sângele cald ce se află în interior; cum el este cald, el combate frigul exterior. Eu mă protejez în acest fel.

Obişnuindu-vă să faceţi exerciţii de respiraţie, vă amelioraţi sănătatea, echilibrul, luciditatea creierului şi chiar voinţa. Faceţi această experienţă: dacă aveţi de ridicat o greutate, o faceţi mai uşor după ce aţi inspirat profund. Iar dacă sunteţi tulburaţi, de ce nu cereţi ajutor plămânilor? Ei sunt gata să vă sară în ajutor. Inspiraţi şi expiraţi profund două sau trei minute şi vă veţi regăsi calmul. Aveţi nevoie de ajutor, este normal, dar de ce să îl căutaţi mereu în exterior în timp ce el se găseşte în voi?

Trebuie să învăţaţi să respiraţi conştient, adică să legaţi gândul de respiraţie pentru a putea atinge

forţele ascunse din subconştient. În loc să vă faceţi respiraţiile zilnice într-o manieră automată şi să vă umpleţi mintea numărând timpii în care trebuie să respiraţi, folosiţi-vă mâinile pentru a număra, şi degajaţi-vă gândul, umpleţi-l cu ideile şi imaginile cele mai luminoase, şi veţi face astfel o lucrare minunată. Respiraţia conştientă şi profundă aduce binecuvântări incalculabile pentru viaţa intelectuală, pentru viaţa emoţională şi pentru viaţa fizică. Trebuie să îi observaţi efectele bune în creierul vostru, în sufletul vostru, în toate însuşirile voastre; ea este un factor foarte important pentru toate domeniile vieţii. Să nu neglijaţi niciodată această problemă.

În toate acţiunile vieţii zilnice, în relaţiile voastre cu ceilalţi, gândiţi-vă şi să respiraţi, aceasta vă va permite să vă stăpâniţi. De exemplu, înaintea unei întrevederi, pentru ca discuţia să nu degenereze într-o dispută, sau atunci când trebuie să dojeniţi un copil sau să îl pedepsiţi. Trebuie să alungaţi tot ceea ce vă poate tulbura ajutându-vă de o respiraţie profundă: gândurile se vor limpezi şi se vor clarifica.

Studiaţi-vă, observaţi-vă atunci când suferiţi, când deveniţi furioşi sau senzuali: respiraţia voastră îşi pierde regularitatea, profunzimea, ea devine sacadată, cu sufletul la gură. O respiraţie neregulată trezeşte forţele negative. Ar fi de ajuns să respiraţi numai cinci minute astfel pentru a declanşa forţele negative în voi... şi invers.

Aţi observat cât de mult încetineşte respiraţia în timpul somnului? Cum în timpul somnului nu acţionăm deloc, nu cheltuim decât o mică cantitate de materiale, avem deci nevoie numai de o foarte mică cantitate de aer pentru a alimenta combustia. Dimpotrivă, fiind treji, şi mai ales în timpul anumitor activităţi, ritmul

respirator se accelerează deoarece este nevoie de o mai mare cantitate de combustibil. Plămânii permit ca aceste cheltuieli de energie să se deruleze fără ca omul să dispară. Dacă nu respira, el nu ar fi primit nimic din aerul înconjurător pentru a-şi însufleţi energiile şi s-ar fi prăbuşit ca o lumânare ce se topeşte. De aceea, eu susţin că oamenii sunt nişte orbi şi neştiutori atunci când pretind că pot avea tot soiul de trăiri sexuale fără să se epuizeze. Ritmul respiraţiei lor în timpul acestor excese le dovedeşte dimpotrivă că ei cheltuiesc cantităţi enorme de energie.

În partea posterioară a creierului sunt situate centrele iubirii: iubirea de familie, de prieteni, capacitatea de a face schimburi, de a comunica cu oamenii, iar mai jos, în creierul mic, centrul iubirii sexuale. Iar atunci când sângele curge prea mult în acesta din urmă, sunteţi gata să daţi frâu liber senzualităţii voastre. Pentru a scăpa acestei tentaţii, trebuie să respiraţi profund: vă veţi exprima într-o modalitate mai agreabilă, mai benefică.

O bună respiraţie armonizează schimburile. Să luăm un exemplu concret. Oamenii vă strâng mâna ca să vă salute; unul cu căldură, pentru a exprima cât vă apreciază, altul cu moliciune, un altul cu neglijenţă pentru a vă arăta că acest gest nu înseamnă mare lucru pentru el, un altul vă agaţă degetele... într-o strângere de mână trebuie să treacă un curent benefic, altminteri acest gest nu foloseşte la nimic. Ei bine, dacă nu respiraţi corect, profund, nu puteţi strânge mâna benefic unui prieten. înainte de a da mâna cu cineva, respiraţi profund... (desigur, cu discreţie) şi procedaţi tot aşa când ajungeţi în vizită la cineva, astfel întrevederea voastră se va desfăşură mai armonios.

Vi se dau exerciţii, practicaţi-le, ele vă vor întări şi vă vor permite să înfruntaţi mai bine greutăţile. Ceea ce contează este atenţia şi concentrarea pe care le puneţi în ele; eu am verificat-o de atâtea ori!

II. *Cum să ne cufundăm în armonia cosmică*

Inspiraţia şi expiraţia, aceste mişcări de flux şi reflux ce ne umplu şi ne golesc alternativ plămânii, sunt acelea care ne fac să trăim. Este o lege universală: în natură totul respiră, animalele, plantele şi chiar pământul. Da, fiindcă pământul este viu, şi el are nevoie să inspire şi să expire. Desigur, el nu procedează ca noi: optsprezece respiraţii pe minut; ritmul său se întinde pe durata multor ani, de aceea el este imperceptibil. Dar el se dilată şi se contractă deopotrivă, dimensiunile sale nu sunt niciodată aceleaşi, şi poate că datorită dilatărilor şi contracţiilor sale se produc falii, erupţii vulcanice şi multe alte fenomene. Pământul este viu, el respiră, iar stelele respiră şi ele... Da, ele inspiră şi expiră, respiraţia lor ajunge până la noi, iar noi o simţim sub forma unor influenţe.

Totul respiră, arborii, oceanele, chiar şi pietrele. Veţi replica că acest fenomen nu poate fi conceput în afara plămânilor. De ce nu? Viaţa nu are neapărat nevoie de aceleaşi organe pentru a asigura aceleaşi funcţii. Priviţi un copac: el nu are nici plămâni, nici stomac, nici ficat, nici intestine, şi totuşi respiră, se hrăneşte, asimilează, se reproduce... Şi trăieşte adesea chiar mai mult decât omul! El rezistă intemperiilor, dă flori şi fructe parfumate. În timp ce omul, în pofida inteligenţei sale, este atât de fragil încât orice fleac îl poate distruge.

Studiind respiraţia şi legăturile sale cu ritmurile universului, Iniţiaţii au descoperit că pentru a comunica cu o anumită entitate sau regiune a lumii spirituale, trebuie să găseşti un anumit ritm şi să ţi-l însuşeşti ca o cheie, aşa cum se procedează când se caută o anumită lungime de undă pentru a capta un post de radio. Lungimea de undă este un factor foarte important pentru a intra în comunicare cu o anumită staţie emiţătoare. La fel stau lucrurile şi în cazul respiraţiei: trebuie să ştim în ce ritm să respirăm pentru a intra în contact cu o anumită regiune a universului.

Respiraţia ne poate revela deopotrivă mari mistere, dar cu condiţia să ştim să o acompaniem printr-o lucrare a gândului. Expirând, gândiţi-vă că vă puteţi întinde până la hotarele universului, apoi inspirând, reveniţi spre voi, spre eul vostru ce este ca un punct imperceptibil, centrul unui cerc infinit. Vă dilataţi din nou, şi din nou vă contractaţi... Veţi descoperi astfel această mişcare de flux şi reflux care este cheia tuturor ritmurilor universului. încercând să conştientizaţi în voi această mişcare, pătrundeţi în armonia cosmică şi se face un schimb între univers şi voi, fiindcă inspirând, primiţi elemente din spaţiu, iar expirând, proiectaţi în schimb ceva din inima şi sufletul vostru.

Acela care ştie să se armonizeze cu respiraţia cosmică pătrunde în conştiinţa divină. Dar foarte mulţi dintre voi sunt încă atât de departe de o înţelegere a dimensiunii spirituale a respiraţiei! Dacă simţiţi această dimensiune, veţi lucra întreaga viaţă ca să inspiraţi forţa şi lumina Domnului, pentru a dărui apoi această lumină întregii lumi. Fiindcă expiraţia mai are

şi acest rol: să împartă lumina pe care am reuşit să o extragem lângă Dumnezeu.

A inspira, a expira... A inspira, a expira... Trebuie să ştim că respiraţia priveşte toate manifestările spirituale. Meditaţia este o respiraţie, rugăciunea este o respiraţie, extazul este o respiraţie, întreaga comunicare cu Cerul este o respiraţie. Respiraţia ne arată intensitatea schimbului. Atunci când comunicaţi cu Cerul, respiraţi profund ca şi cum aţi îmbrăţişa fiinţa iubită...

Natura a lăsat peste tot mijloace pentru a dezvălui aceste mistere. Este sigur că, dacă filosofii practicau o respiraţie conştientă, ei ar fi găsit soluţia la unele probleme ce constituie încă nişte enigme pentru ei şi despre care continuă să vorbească şi să scrie fără să înţeleagă mare lucru din acestea. De altfel, capacitatea de gândire este legată de respiraţie. Acela care respiră prost, îşi întunecă deja creierul.

Acela care a înţeles semnificaţia profundă a respiraţiei simte încet-încet cum respiraţia sa se topeşte în respiraţia Domnului. Fiindcă Dumnezeu respiră deopotrivă: El expiră şi lumea apare, El inspiră şi lumea dispare. Evident, inspiraţiile şi expiraţiile Domnului se derulează pe parcursul a miliarde şi miliarde de ani. Este ceea ce spun Cărţile Sfinte ale Indiei: Dumnezeu va inspira într-o zi, iar acest univers va fi înghiţit şi se va întoarce în neant... Apoi, Dumnezeu va expira, şi o nouă creaţie va apare pentru a exista din nou miliarde de ani. Dumnezeu respiră mult mai repede prin intermediul omului, dar în cosmos respiraţiile sale sunt foarte lungi. Deci, cu cât respiraţia noastră este mai lungă, cu atât mai mult de apropiem de respiraţia Domnului...

Unul dintre cele mai bune exerciţii pe care vi-l recomand acum, este acela de a vă obişnui zilnic, de mai multe ori pe zi, să respiraţi lumina. Alegeţi un loc liniştit unde să nu puteţi fi deranjaţi, luaţi o poziţie comodă şi respiraţi. Inspiraţi, închipuindu-vă că atrageţi lumina cosmică, această lumină infinit mai subtilă decât lumina soarelui, această chintesenţă impalpabilă, invizibilă, care pătrunde totul. Lăsaţi această lumină să pătrundă în voi, să circule prin toate celulele voastre, prin toate organele voastre... Apoi, expirând, o eliminaţi din voi, o proiectaţi pentru a ilumina, a lumina, a ajuta întreaga lume. Este un exerciţiu extraordinar, fiindcă din punct de vedere cabalistic, voi deveniţi litera Alef. Alef, prima literă din alfabetul ebraic, este simbolul fiinţei care primeşte cu o mână lumina celestă, şi cu cealaltă o distribuie oamenilor. Nu puteţi deveni Alef dacă vă gândiţi numai la voi, dacă păstraţi totul numai pentru Vol. Alef este fiinţa care se gândeşte numai să dea, să reîncălzească, să lumineze, să însufleţească, fără să se ocupe de sine însăşi. Este un creator, un salvator al omenirii, un fiu al Domnului.

Acela care învaţă să respire conştient îşi luminează intelectul, îşi reîncălzeşte inima, îşi întăreşte voinţa, dar îşi pregăteşte deopotrivă condiţii propice pentru viitoarele sale reîncarnări. Deoarece, respirând cu o conştiinţă trează, el intră în armonie cu entităţi foarte evoluate, le atrage, creează o legătură cu ele. Astfel aceste entităţi luminoase acceptă să vină să lucreze în el, şi într-o zi, atunci când el va părăsi pământul, el îşi va regăsi în celelalte lumi aceşti „prieteni” cu care a învăţat deja să lucreze. Să nu uitaţi niciodată că organismul vostru formează o societate ai cărei membri se străduiesc să-i menţină unitatea. Pentru

moment, nu îi cunoaşteţi pe aceşti asociaţi care locuiesc acolo, în interiorul vostru, dar în ziua în care veţi ajunge în lumea de dincolo, îi veţi reîntâlni şi veţi şti că erau nişte prieteni care locuiau în casa voastră şi îi veţi reîntâlni într-o viitoare încarnare. Iată o chestiune foarte importantă de ştiut pentru acela care vrea să se manifeste corect şi să împlinească misiunea divină pentru care a coborât pe pământ.

Iată încă o problemă asupra căreia nu v-aţi gândit. Inspirând, noi preluăm aerul atmosferic, şi datorită oxigenului conţinut în acesta noi continuăm să trăim; în timp ce, expirând, noi eliminăm elemente poluante, bioxidul de carbon etc... Toată lumea cunoaşte aceste lucruri şi îşi închipuie că este o situaţie definitivă. Nu, de ce omul trebuie mereu să ia materiale pure şi însufleţitoare din univers şi să elimine impurităţi şi otrăvuri? Desigur, atât timp cât în interior el nu a ajuns încă să trăiască o viaţă pură, aşa se va întâmpla, dar în ziua în care el va reuşi să gândească, să simtă şi să acţioneze în mod divin, el nu va mai elimina impurităţi: el va inspira viaţa pură şi va expira viaţa pură. Veţi spune că este imposibil. Ba da, este posibil, au exista sfinţi, Iniţiaţi care s-au purificat într-atât încât tot ceea ce ei eliminau, tot ceea ce ei degajau, parfuma atmosfera. Viaţa divină pe care au primit-o nu era murdărită în ei înşişi de impurităţile lor, de răutăţile lor, ci ei o proiectau la fel de limpede, de luminoasă, de binefăcătoare pe cât o primiseră. Trebuie să vă exersaţi să realizaţi aceasta.

Studiind prima literă a alfabetului ebraic, alef, veţi înţelege că ea nu este altceva decât simbolul schimburilor: a primi şi a da. Primiţi lumină şi daţi lumină, primiţi puritate şi daţi puritate, primiţi iubire şi daţi iubire. De aceea, Hristos a spus: „Eu sunt Alef”.

Fiindcă el este singurul care dă lumina la fel de pură precum a primit-o.

Eu ştiu că vă călăuzesc spre regiuni aproape inaccesibile, dar dacă aveţi ca ideal de a dărui lumina, iubirea divină şi puritatea aşa cum le-aţi primit, pregătiţi terenul pentru ca într-o bună zi, tot ceea ce veţi emana, tot ceea ce veţi proiecta, să fie lumină pură. Pentru a realiza acest ideal, nu există decât un singur mijloc: să lucraţi pentru ca ideea de fraternitate să se propage în lume, pentru ca împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea Sa să coboare pe pământ. Atunci aerul pe care îl veţi expira va fi un suflu viu.

Cap. 7 - Nutriţia în diferitele planuri

Cine nu a remarcat? Atunci când ne-am hrănit pe săturate, spunem: „Ah, ce frumoasă este viaţa!”, în timp ce, dacă nu avem nimic de mâncat, viaţa îşi pierde sensul!... Dar v-aţi aflat, oare, cel puţin o dată în situaţia de a nu vă putea procura hrana? Cei mai mulţi dintre voi, desigur, nu; atunci, nu puteţi înţelege, nu puteţi simţi cu întreaga voastră fiinţă că nutriţia stă la baza vieţii.

Iar dacă nutriţia stă la baza vieţii, este important să fim atenţi cu ceea ce ne hrănim. Eu nu doresc să vă vorbesc despre acest subiect în detaliu. Există din ce în ce mai multe cărţi care tratează regimuri alimentare, dietetice. Eu m-am oprit mereu asupra felului cum ne hrănim şi voi insista asupra acestui subiect. Chestiunea nutriţiei este foarte vastă. Cum să ne hrănim? Totul se găseşte aici. Desigur, eu preconizez vegetarismul(Un vegetarism în sens larg ce nu exclude deci nici ouăle, nici brânzeturi le, nici chiar pestele. A sc vedea acest subiect în volumul „Yoga nutriţiei”, Cap. 5 din Colecţia

Izvor.) şi o nutriţie sănătoasă: evitarea alcoolului, a alimentelor tratate chimic, şi mai ales excesele. Medicii sunt alarmaţi de ceva timp, fiindcă oamenii consumă prea mult zahăr, prea multă sare, prea multe grăsimi. Una dintre primele calităţi ce trebuie să le dobândim este prudenţa, măsura. De aceea, eu nu sunt de acord nici cu aceia care acordă o importanţă exagerată dieteticii. Unii consideră că ar trebui să mâncăm numai cereale, alţii, numai fructe, sau că nu trebuie să bem nici un strop de vin, de ceai sau de cafea. Nu, este exagerat. Trebuie să fim cumpătaţi, atâta tot. La o ocazie, un pahar cu vin nu poate face rău nimănui, desigur, exceptând cazul unei persoane cu probleme de sănătate. Cât despre cafea, ea acţionează în mod favorabil asupra plexului solar, iar dacă beţi dimineaţa o ceaşcă, înainte de meditaţie, vă veţi simţi stimulaţi.

Depinde de fiecare dintre voi, în funcţie de temperament şi de starea de sănătate, să simţiţi ce aveţi nevoie. Nu este sarcina mea să vă sfătuiesc în amănunt în acest domeniu, există alţii mult mai calificaţi. Din ce în ce mai multe persoane se ocupă de problema nutriţiei, chiar şi în Fraternitatea noastră, şi este important, dar pentru mine esenţialul constă să înţelegeţi că această problemă nu se limitează la corpul fizic. Iar dacă corpul fizic are nevoie de hrană pentru a subzista, inima, intelectul, sufletul şi spiritul au nevoie deopotrivă să se hrănească, iar nesocotirea acestui adevăr i-a făcut pe oameni să piardă sensul vieţii.

Viaţa nu reprezintă nimic altceva decât un schimb neîntrerupt între univers şi acest mic atom care suntem fiecare dintre noi. Viaţa cosmică pătrundă în om, el o impregnează cu emanaţiile sale şi o trimite apoi în univers. El absoarbe din nou această viaţă, şi

din nou el o trimite înapoi. Tocmai acest schimb permanent dintre om şi univers se numeşte nutriţie, se numeşte respiraţie şi se numeşte deopotrivă iubire. Viaţa este un schimb între două lumi, iar acela care nu face schimburi, moare. Trebuie să facem schimburi cu pământul pentru a trăi în planul fizic; trebuie să facem schimburi cu apa pentru a trăi în planul astral, inima; trebuie să facem schimburi cu aerul pentru a trăi în planul mental, intelectul; trebuie să facem schimburi cu căldura şi lumina pentru a trăi în suflet şi în spirit.

Eu mă întreb totuşi dacă voi realizaţi ce reprezintă acest proces al nutriţiei extins la întreg cosmosul: fiinţa umană găsindu-şi în diferitele regiuni ale spaţiului hrana ce corespunde diferitelor sale corpuri. încercaţi să înţelegeţi şi veţi începe să simţiţi universul ca o întreagă simfonie.

Nu trebuie să limităm noţiunea de hrană numai la planul fizic. Nu este suficient numai să mâncăm. Dovada: mulţi oameni care se hrănesc de două, trei, patru ori pe zi, se plâng: „Eu mă simt ciudat, eu nu sunt în apele mele”. Mereu problema de a nu putea pleca de la masă!...

Nutriţia trebuie să se găsească pe primul plan, dar în toate regiunile: să facem schimburi nu numai cu laturile dense, ci şi cu cele subtile ale universului. Numai că, pentru a putea face aceste schimburi, trebuie ca drumurile de comunicare să fie libere. Atunci când aceste căi sunt blocate, circulaţia se face prost şi apar tulburările: energiile sunt blocate. Exact ca nişte ţevi înfundate. Ele trebuie desfundate. Cum? Prin purificare. În planul fizic, atunci când apare o suferinţă în organism, postim, luăm purgative sau facem clisme. În planul psihic, aceste suferinţe se remediază prin purificare.

Rugăciunea, meditaţia, extazul reprezintă deopotrivă o modalitate de hrană. Datorită lor, gustaţi o hrană celestă, ambrozia, hrana nemuririi. Ea este o hrană imaterială, dar pentru alchimişti ea exista şi în planul fizic, iar ei au denumit-o elixirul vieţii veşnice. Da, se poate spune că ea există în planul fizic, fiind răspândită în întreaga natură, iar soarele este acela care o distribuie. Dacă în timpul primăverii şi verii, noi privim în fiecare dimineaţă răsăritul soarelui, o facem tocmai ca să putem sorbi această chintesenţă, această ambrozie pe care soarele o distribuie în întreg universul, şi ale cărei particule le primesc stâncile, plantele, animalele, oamenii. Dar aceste particule captate de toate fiinţele vii în mod inconştient, oamenii trebuie să înveţe să le capteze într-o manieră conştientă din acest fluid care este focul, lumina soarelui.

În noua civilizaţie care se apropie, oamenii vor învăţa cum să se hrănească cu aceste particule subtile. Eu ştiu că mulţi dintre voi vor fi surprinşi să audă asemenea lucruri: şi totuşi, această modalitate de hrană este în ordinea naturală a lucrurilor. Nu trebuie să ne mulţumim cu o hrană greoaie, fiindcă ea lasă mereu resturi ce blochează şi otrăvesc organismul. Dacă ne hrănim cu lumină, nu vor exista resturi; lumina nu lasă resturi, fiindcă ea este pură. Dacă ardeţi lemne sau cărbune într-o sobă, a doua zi va trebui să înlăturaţi cenuşa, înainte de a reaprinde soba. La fel se întâmplă şi cu organismul. Dacă nu evacuaţi resturile, după ce aţi mâncat şi aţi băut, veţi muri. Boala are la origine anumite resturi ce nu au putut fi eliminate. Da, se poate spune că boala este rezultatul unor materiale pe care organismul nu le-a putut elimina. În vreme ce, sănătatea este rezultatul unor

transformări atât de rapide şi subtile încât nu mai rămâne nimic impur în organism.

Atunci când veţi şti să absorbiţi această chintesenţă pură propagată de soare, veţi simţi că sănătatea vi se va ameliora, inteligenţa vi se va lumina, inima vi se va dilata şi voinţa vi se va întări. Veţi spune: „Da, dar eu am contemplat de ani de zile soarele, şi nu am obţinut nici un rezultat!” înseamnă că nu aţi făcut-o corect. Rezultatele depind de modalitatea de a lucra şi nu de timpul acordat acestora. De fiecare dată când veţi şti cum să vă hrăniţi cu câteva înghiţituri din această sursă inepuizabilă care este soarele, veţi simţi mari schimbări în bine declanşându-se în sinea voastră.

Cap. 8 - Cum să devenim neobosiţi

Auzim deseori spunându-se: „Eu sunt obosit!” Ei da, toată lumea este obosită. Şi totuşi oamenii se agită, aleargă la dreapta şi la stânga fără răgaz. Este bine să-ţi doreşti să fii activ. Dar pentru a putea rămâne mereu activi fără să obosim, trebuie să ştim să ne destindem, şi nu o dată sau de două ori pe zi, nu este suficient, ci de zece, cincisprezece, douăzeci de ori, chiar dacă de fiecare dată durează un minut. Imediat ce aveţi un moment liber, oriunde, în loc să vă pierdeţi vremea sau să vă enervaţi fiindcă aţi fost lăsaţi să aşteptaţi, profitaţi de această ocazie pentru a vă uşura şi a vă regăsi echilibrul: vă veţi relua apoi activităţile cu forţe proaspete.

Ceea ce dăunează atât de mult contemporanilor noştri este această febră, această permanentă tensiune în care ei trăiesc şi care aduce daune în viaţa lor psihică, fiindcă această precipitare împiedică nu

numai manifestarea calităţilor lor, ci ea produce tot felul de anomalii în comportamentul lor. Eu le spun câteodată unora: „V-aţi lăsat „robinetele de apă şi gaz” mereu deschise, şi ele curg, curg întreaga zi. La sfârşit rezervoarele voastre sunt goale, sistemul vostru nervos este epuizat. Dacă vă gândiţi câteva minute să vă „închideţi robinetele”, nu veţi mai fi niciodată epuizaţi”.

Gândiţi-vă deci din când în când să vă plasaţi în mod conştient într-o stare de pasivitate. Dar, desigur, nu în orice stare de pasivitate. Pasivitatea despre care vă vorbesc este o stare în care trebuie să reuşiţi să vă reîncărcaţi, dar cu condiţia să fie controlată cu inteligenţă, altminteri veţi atrage curenţi negativi, şi nu forţele Cerului. Este o problemă foarte importantă ce priveşte întreaga viaţă psihică a omului şi pe care fiinţele receptive, de exemplu mediumii, ar trebuie să le studieze cu atenţie. Dacă nu sunteţi conştienţi şi vigilenţi, atragem deopotrivă binele şi răul, şi din nefericire adesea mai mult răul decât binele. De aceea este important să învăţaţi să deveniţi mediumi conştienţi, capabili să vă găsiţi într-o stare de pasivitate fără a atrage nimic negativ.

Pentru a deveni neobosiţi, trebuie să învăţaţi să lucraţi cu cele două principii, masculin şi feminin, emisiv şi receptiv. Este imposibil să fiţi activi întreaga zi. În momentul în care vă încetaţi activitatea, puneţi-vă deci în mod conştient într-o stare de receptivitate, dar legându-vă de Cer, pentru a atrage numai energii pure şi luminoase.

Nu este uşor să înveţi să-ţi economiseşti forţele. Oamenii sunt avari, nu economi. A fi econom nu înseamnă neapărat să fii egoist; cum a fi risipitor, nu înseamnă neapărat să fii generos, ci mai degrabă să

dovedeşti o lipsă de discernământ. Da, trebuie să ştiţi să distingeţi: aceia care îşi risipesc forţele şi aruncă totul pe fereastră sunt consideraţi generoşi. Ei nu, aceasta este imprudenţă, vanitate sau prostie, orice vreţi, dar nu generozitate. Pentru a te arăta generos trebuie să cunoşti arta economiei, altminteri ce vă va mai rămâne de distribuit dacă aţi risipit totul? Iar a fi econom înseamnă a cheltui fiecare lucru la timpul său, la locul său, atât cât trebuie, nimic mai mult.

Nu vă gândiţi prea mult să vă puneţi într-o stare de pasivitate; vă lăsaţi mereu cuprinşi de acea febrilitate ce a devenit acum atmosfera normală şi care este foarte dăunătoare echilibrului uman. De acum înainte, trebuie să vegheaţi mai bine asupra sistemului vostru nervos oferindu-i din când în când o destindere. Cincisprezece minute pe zi, de cincisprezece ori un minut, gândiţi- vă la aceasta, nu va fi timp irosit, dimpotrivă, veţi vedea ce veţi câştiga. Veţi spune: „Da, dar eu atâtea de făcut!” Bineînţeles, dar puteţi găsi totuşi timp pentru a vă retrage într-o cameră liniştită, unde vă aşezaţi pe burtă pe pat sau pe covor, cu braţele şi picioarele destinse, vă lăsaţi purtaţi ca şi cum v-aţi scufunda într-un ocean de lumină, fără să mişcaţi, fără să vă gândiţi la nimic... Numai un minut, şi vă veţi ridica reîncărcaţi.

Iată, asta-i tot, este puţin, dar este foarte important. Aplicaţi adesea această metodă pe care v-o dau, şi veţi vedea că veţi avea forţe pe tot parcursul zilei. Altminteri, chiar dacă nu faceţi nimic, veţi fi obosiţi. Aţi remarcat de altfel: uneori nu aţi făcut nimic şi aţi obosit; chiar după un repaus de trei ore pe un şezlong, mai sunteţi încă obosiţi. De ce? Fiindcă nu aţi ştiut să opriţi în interior robinetele: vă puteţi odihni oricât, forţa voastră se va disipa aiurea. Este păcat,

deoarece din cauza oboselii sunteţi obligaţi să vă neglijaţi activităţile esenţiale.

Vorbindu-vă despre destindere, eu am lăsat deoparte chestiuni elementare. Este evident că, pentru a fi bine dispuşi, trebuie să vă hrăniţi şi să dormiţi suficient, şi să respiraţi corect. Dacă nu aţi mâncat de multă vreme, vă puteţi destinde oricât, dar această destindere nu vă va aduce forţe. Atunci când vă sfătuiesc să vă destindeţi, eu înţeleg mai întâi că aţi respirat, aţi mâncat şi aţi dormit corect, acestea fiind condiţii indispensabile. Dar chiar dacă aţi acumulat astfel multe energii, se poate să le pierdeţi cu uşurinţă dacă nu ştiţi să vă reîncărcaţi. Somnul, nutriţia şi respiraţia sunt deci numai nişte preliminarii indispensabile; cât despre destindere, aceasta este un mijloc psihic de a distribui bine energia, de a o face să iasă în mod regulat şi de a reîncărca apoi bateriile.

Există desigur yoghini, Iniţiaţi care au ajuns la o asemenea stăpânire a gândului lor încât, chiar dacă nu au mâncat, nici băut, nici dormit, ei sunt capabili de a se branşa atât de intens cu marile rezervoare de forţe cosmice, încât captează astfel energii extraordinare pe care le transformă în energie pentru corpul fizic. Este posibil, asemenea fiinţe există, dar ele sunt foarte rare; trebuie să fii antrenat în mod excepţional pentru a ajunge la acest nivel, şi nici unul dintre voi nu a ajuns încă la acest stadiu.

Vedeţi dar că eu aşez fiecare lucru la locul său, eu subliniez ce este esenţial şi ce nu este, ce este posibil şi ce nu este. Depinde acum de voi să mă înţelegeţi corect şi să aplicaţi corespunzător metodele ce vi le prezint.

Aş mai adăuga acum că, cel mai mare secret pentru a putea menţine activitatea în cele mai bune

condiţii, este de a învăţa să lucraţi cu iubire. Fiindcă iubirea întăreşte, însufleţeşte, în vie... Iubirea! Când nu avem această iubire şi lucrăm numai pentru bani, pentru a ne câştiga existenţa, aceasta nu dă rezultate bune. Câştigăm desigur ceva bani, dar devenim nervoşi şi sănătatea se şubrezeşte. Lucraţi cu iubire ore în şir şi nu veţi simţi oboseala; dar dacă lucraţi câteva minute fără iubire, furioşi şi revoltaţi, totul se va bloca în interiorul vostru şi veţi fi la pământ. Există acum ideologii care răspândesc revolta şi nemulţumirea printre muncitorii din întreaga lume, şi care au rezultate fantastice, fiindcă sunt scântei care aprind tot. Este foarte uşor: hotărâţi- vă să propagaţi revolta şi veţi reuşi. Dar spuneţi oamenilor că nemulţumirea este nocivă şi că trebuie ca ei să lucreze cu iubire, şi nu veţi avea succes. Oamenii nu sunt încă copţi la minte pentru a înţelege unde le este adevăratul interes.

Trebuie să înţelegeţi eficacitatea, puterea iubirii. Faceţi cu iubire, tot ceea ce faceţi... sau nu mai faceţi deloc! Fiindcă tot ceea ce faceţi fără iubire vă oboseşte, vă otrăveşte chiar şi nu vă mai miraţi apoi că vă deveniţi epuizaţi, bolnavi. Faceţi totul cu iubire! încercaţi, depinde numai de Vol. Cineva mi-a cerut într-o zi mijlocul de a deveni neobosit. Eu i-am răspuns: „Eu doresc să vă dezvălui secretul, dar oare l-aţi putea realiza?... Secretul constă în a simţi o mare iubire pentru tot ceea ce faceţi, deoarece iubirea trezeşte toate puterile din om”.

Vă aflaţi într-o Şcoală Divină unde sunteţi învăţaţi să vă reconstruiţi. Voi nu aţi realizat încă importanţa acestei sarcini, dar bucuraţi-vă, fiindcă aveţi perspectiva de a vă putea revigora în sfârşit viaţa.

Cap. 9 - Cultivaţi mulţumirea

Nu se vorbeşte adesea despre importanţa de a ne simţi mulţumiţi, satisfăcuţi, şi foarte puţini oameni conştientizează nocivitatea acestui prost obicei de a fi nemulţumiţi de tot şi de toată lumea şi de a tulbura peste tot armonia. Iar ceea ce este şi mai grav, este faptul că în epoca noastră există tendinţa de a considera mulţumirea ca un semn de naivitate, de prostie, iar nemulţumirea, dimpotrivă, ca pe unul de inteligenţă.

Desigur, dacă păreţi puţin nemulţumiţi numai ca să vă creşteţi prestigiul, pierderile nu sunt mari, dar dacă nemulţumirea se instalează cu adevărat în voi, este o catastrofă şi trebuie luate măsuri de prevedere. Cauzele unei nemulţumiri arzătoare trebuie analizate. Foarte des ele se întâlnesc într-o judecată greşită sau într-o educaţie defectuoasă.

Din punct de vedere intelectual, o nemulţumire prelungită, întreţinută în mod conştient sau inconştient, distruge ceva în om. Acela care se plânge de Domnul, de existenţă şi de întreaga omenire trebuie să ştie că această atitudine dăunătoare îi va da în interior multe sfaturi greşite. Cum el nu-şi poate împiedica exprimarea şi manifestarea sentimentului său, nemulţumirea capătă un chip întunecat, o privire urâtă, o voce dură, gesturi bruşte ce îl fac antipatic celorlalţi. Dacă este adevărat că există tendinţa de a-i considera pe nemulţumiţi mai inteligenţi decât ceilalţi, nu îi găsim însă agreabili ca anturaj şi ne îndepărtăm de ei. Cum să rămânem lângă aceia care se plâng mereu şi otrăvesc atmosfera cu plângerile şi incriminările lor? Nemulţumirea este un fum negru ce invadează sufletul, iar acela care o întreţine se va

distruge. Evident, buna dispoziţie, bucuria nu se pot instala definitiv de azi pe mâine. Buna dispoziţie este adesea expresia unui temperament determinat, şi nimic v nu este mai dificil decât schimbarea temperamentului. Şi totuşi, cu ajutorul gândului, al iubirii şi voinţei, se poate ajunge la modificarea stărilor interioare.

Dacă oamenii ar fi fost cinstiţi, lucizi, ei ar fi constatat că, în realitate, latura pozitivă în viaţă este totdeauna mai importantă în cantitate şi în calitate. Un exemplu foarte simplu, obişnuit: pe Coasta de Azur există pe parcursul anului mai multe zile frumoase decât ploioase, dar la cea mai mică aversă, toată lumea se plânge de vreme proastă; oamenii uită că a fost timp frumos de multe săptămâni. Tocmai aşa se acţionează în toate domeniile vieţii. A fi nemulţumit înseamnă a mărturisi că nu vrei să ai o viziune clară a realităţii. Trebuie cel puţin să ai tăria de a vedea cele două laturi.

Acela care este mereu mulţumit, optimist, nu se află nici el în adevăr, dar a fi furios fiindcă cineva a spus ceva ce nu v-a convenit, că aţi plătit mai mult pentru un lucru decât era prevăzut, că ciorba este prea sărată sau că vi s-a rătăcit ziarul, şi să reacţionaţi în faţa unor mici inconveniente ca şi cum ar fi nişte catastrofe, înseamnă a crea în voi o stare de autodistrugere. încercaţi de acum încolo să puneţi în balanţă toate detaliile vieţii cotidiene care vă irită cu faptul că aveţi braţe, picioare cu care puteţi face lucruri minunate; mai aveţi şi ochi, urechi, un nas şi o gură ce vă permit să vedeţi, să ascultaţi, să simţiţi, să respiraţi, să gustaţi, să vorbiţi, să admiraţi... Aveţi deopotrivă o meserie, o casă, prieteni... Iar pentru o mică piedică, sunteţi gata să uitaţi toate aceste bogăţii

inestimabile şi să tulburaţi viaţa întregii familii şi a societăţii? Este dovada că nu sunteţi inteligenţi.

Da, folosiţi această metodă de comparaţie: puneţi faţă în faţă micile neajunsuri ale existenţei şi toate bunurile cu care Providenţa v-a înzestrat din belşug şi trageţi concluziile. Adesea se procedează exact invers: se compară puţinul avut cu bogăţia vecinilor: „Ah, acela are deja o maşină, iar eu nu am decât o bicicletă!... Ah, aceea poartă diamante, iar eu, nişte perle false!...” Aceste sunt nişte comparaţii proaste! Dacă doriţi să faceţi neapărat nişte comparaţii, de ce nu vedeţi toate avantajele ce le aveţi în raport cu atâtea persoane handicapate, nefericite sau bolnave? Această ingratitudine şi nemulţumire constantă constituie o lipsă de inteligenţă din partea oamenilor: în loc să vadă binecuvântările cu care Cerul îi copleşeşte, ei văd peste tot numai motive de a-şi pierde credinţa, iubirea şi recunoştinţa.

Îmi veţi replica că aveţi motive întemeiate să fiţi nefericiţi, fiindcă aveţi numai eşecuri, nu întrezăriţi nici un viitor în faţa voastră... În realitate, zilele nu seamănă între ele, iar dacă astăzi soarele s-a ascuns printre nori, mâine îl veţi vedea răsărind şi totul vă va surâde. „Da, spun unii, dar eu sunt deja bătrân, la ce să mă mai aştept?” Nu ştiţi oare că într-o bună zi veţi reveni pe pământ ca un copil căruia toate speranţele i se vor îndeplini şi veţi reîncepe o nouă viaţă, îmbogăţită de experienţele trecutului?

Există răspunsuri la tot ceea ce tristeţea şi descurajarea pot aduce. Trebuie numai să acceptaţi să priviţi altfel lucrurile, să judecaţi altfel: în faţa fiecărui eveniment, a fiecărei situaţii, opriţi- vă un moment pentru a considera cele două aspecte: negativ dar şi cel pozitiv. Nu trebuie desigur să vă amăgiţi spunând

că totul este bun, dar trebuie deopotrivă să refuzaţi să vă opriţi numai asupra aspectelor întunecate ale vieţii. Gândiţi: „Oh, dar noi ştim toate acestea!” Ei bine, puneţi- le în practică dacă este atât de simplu! Observaţi- vă, veţi descoperi că uitaţi adesea această regulă şi vă lăsaţi pradă nemulţumirii şi pesimismului. Iar atunci nu numai că nu judecaţi corect, dar vă împiedicaţi sufletul să se împlinească şi să-şi ia zborul. Astfel vă distrugeţi spiritual şi chiar fizic. De ce se spune în limbajul obişnuit despre o persoană mereu îngrijorată şi nemulţumită că „te scoate din sărite” sau că „îţi mănâncă sufletul”?

Nemulţumirea este acceptabilă numai dacă eşti nemulţumit de tine însuţi. Nu trebuie să fii mulţumit de sine, chiar dacă obţii mari rezultate spirituale. De ce? Fiindcă rişti să devii orgolios, înfumurat, şi să-ţi întrerupi astfel evoluţia, propria împlinire. Dacă sunteţi nemulţumiţi de voi înşivă, acest sentiment vă va stimula, vă va face să lucraţi, să vă amelioraţi. Iar ca această nemulţumire să nu devină o obsesie distructivă, trebuie să restabiliţi echilibrul fiind mulţumiţi de ceilalţi. Această atitudine interioară vă va împiedica să cădeţi într-o stare foarte negativă ce ar putea să vă conducă la o descurajare completă. Căutaţi frumosul şi binele la toate fiinţele, şi îndeosebi la acelea care au contribuit prin geniul, prin virtuţile lor, la evoluţia omenirii: veţi fi astfel mereu încântaţi, nu va exista nici un pericol să mai disperaţi.

Au existat muzicieni, poeţi, pictori de geniu care, într-o perioadă de descurajare, şi-au distrus operele. Ei erau zidiţi de vii în singurătatea lor, ei nu au ştiut să-şi depăşească propriile probleme şi să vadă ce este bun la ceilalţi: aceasta i-ar fi protejat împiedicându-i să-şi reverse nemulţumirea asupra lor înşişi şi a creaţiilor

lor. Iniţiaţii nu sunt mulţumiţi de ei înşişi, dar sunt mulţumiţi de operele Domnului, ei sunt încântaţi de servitorii Domnului. În acest fel, ei îşi remediază nemulţumirea inspirată de propriile imperfecţiuni.

Acela care îşi dă seama că nu poate să-şi manifeste calităţile pe care spera să le posede, nu trebuie să se descurajeze sau să se revolte. Dacă se descurajează şi se înfurie împotriva sa, sau a celorlalţi, sau împotriva Domnului, este foarte rău pentru el; trebuie să devină mai umil, altminteri aceasta dovedeşte că judecata sa nu este corectă, că este supus încă naturii sale inferioare care a reuşit să se fofileze într-un moment când a găsit condiţiile propice. Este ca şi cum Cerul ar fi spus unor anumitor persoane sau circumstanţe: „Ah, muşcaţi-l puţin, sau spuneţi-i câteva cuvinte ca să vedem ce se întâmplă”. Iar ceea ce se întâmplă este o harababură ce dovedeşte că el nu era pregătit să înfrunte încercările. Ei bine, chiar în acel moment, el nu trebuie să se întristeze şi să se descurajeze, altfel se dovedeşte că este un pretenţios care îşi doreşte lucruri încă irealizabile, ia dacă nu redresează situaţia, el se va distruge. Este permis să fii trist, dar numai la insuccesele sau necazurile altora, nu a propriilor dorinţe şi ambiţii nepotolite. Aceia care cad pradă adesea unor asemenea stări trebuie să ştie că ei nu sunt foarte evoluaţi, deoarece tristeţea lor este legată de nişte cauze inferioare.

Pentru a rezuma problema, putem spune că există un curent al vieţii şi unul al morţii, iar primul grad al morţii este nemulţumirea. Da, fiindcă nu se iau măsuri de prevedere, nemulţumirea se transformă în necaz, iar necazul în durere. Această durere care atinge la început numai planul psihic ajunge în final şi în planul fizic, într-o zi ea devine boală, iar boala antrenează

moartea. între nemulţumire şi moarte, etapele sunt evident numeroase, dar încet-încet una o atrage inevitabil pe cealaltă. Dimpotrivă, mulţumirea vă plasează în curentul vieţii. Acela care este mulţumit se simte plin de gratitudine către Cer şi trăieşte în linişte; această linişte îi dă forţa, forţa îi aduce împlinirea şi el începe să guste din Viaţa Veşnică...

Acela care aspiră la perfecţiune, care doreşte ca spiritele naturii să îl ajute în lucrarea sa, trebuie să fie recunoscător în faţa' a tot ce posedă şi să aducă ceva pozitiv celorlalţi. De acum înainte, să fiţi deci satisfăcuţi, şi în special de lucrurile pe care le-aţi dispreţuit sau neglijat, încercaţi zilnic să găsiţi cel puţin un lucru care vă încântă şi aşezaţi-l în inima şi intelectul vostru. Dacă mulţumiţi zilnic Domnului, dacă sunteţi mulţumiţi de tot ceea ce El vă dă, veţi poseda secretul magic ce vă poate transforma viaţa, şi chiar şi spiritele luminoase ale naturii se vor apropia de voi ca să vă ajute.

CUPRINS